

Lord

genaamd
De groote

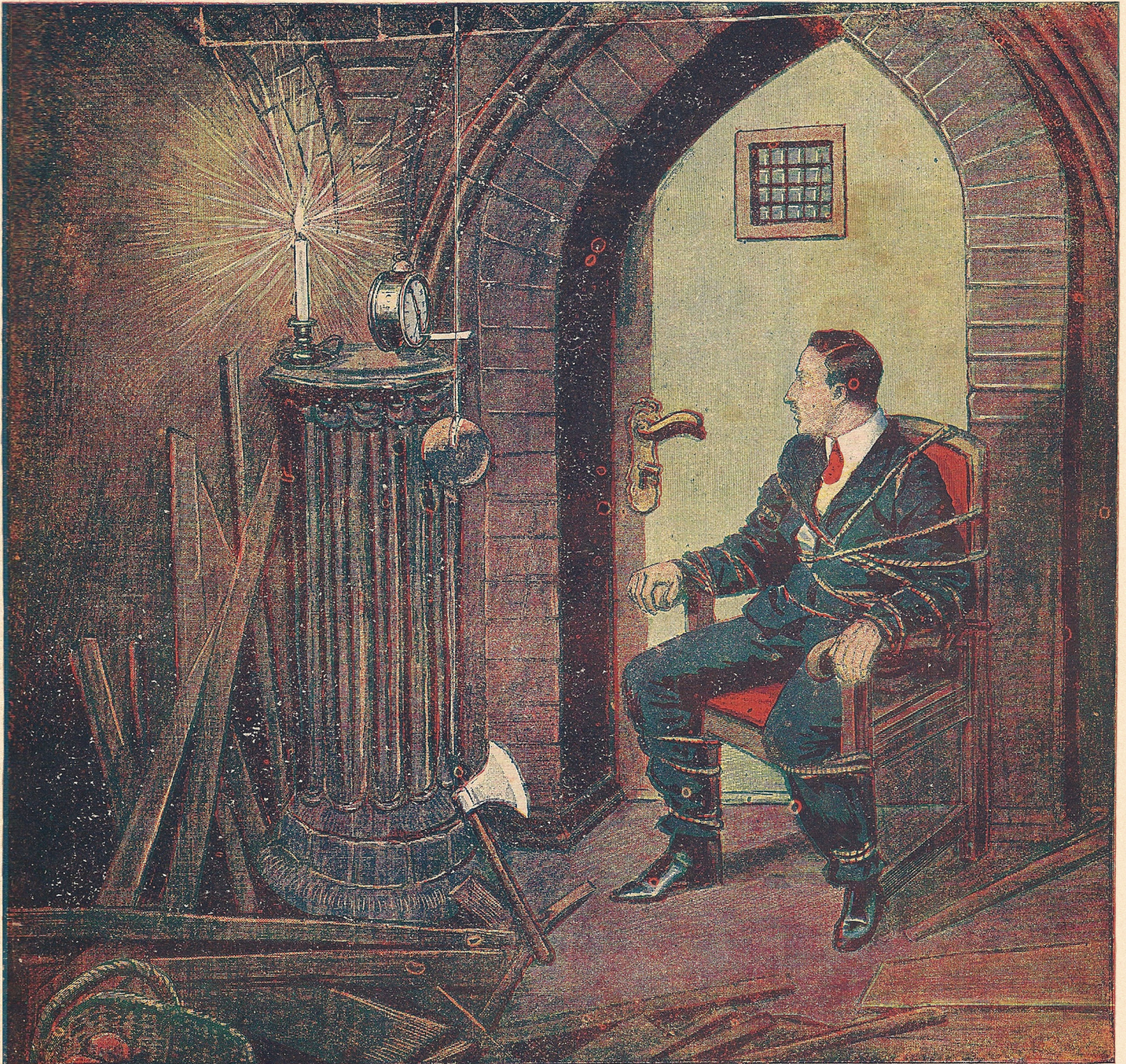
Lister

Raffles
Onbekende.

No. 20

Die bloeddorstige.

10 cents.
België 25 cent.

Nog een oogenblik. dan zou het scheermes het touw doorsnijden en de bom door den val doen ontploffen.

DE BLOEDDORSTIGE.

EERSTE HOOFDSTUK.

DE GEHEIMZINNIGE DOODE.

„Ik heb gister nacht een merkwaardige ontdekking gedaan”, sprak Raffles tot zijn vriend Charly Brand, met wien hij zich in zijn studeerkamer bevond.

„Om een uur na middernacht ging ik door Lincolnstreet en zag daar twee mannen, die uit een huurrijtuig stapten en een schijnbaar in onmacht gevallen dame met zich meesleëpten. Aangezien de heeren in avondtoilet waren en in uiterst vroolijke stemming, vermoedde ik, dat de dame te veel champagne had gedronken. Voor het huis van den juwelier Morton bleven zij staan en een der heeren haalde een huissleutel uit zijn zak en opende de naast het magazijn gelegen huisdeur.

Ik ken dat huis, en weet, dat alleen de oude juwelier Morton met een huishoudster en knecht daar woont. Bij een bezoek aan den winkel heb ik vroeger den eigenaar eens gezien. Ik houd hem voor iemand van diep in de zestig.

De oude Morton heeft een aartsvaderlijk uiterlijk.

Dit alles viel mij in, toen ik van de overzijde der straat het huis bekeek.

Ik wilde reeds verder gaan, toen een schitterend licht, dat uit het magazijn naar buiten viel, mij deed stilstaan. Eerst dacht ik, dat het de nachtwaker was, die ik voor bewusteloos of beschonken had gehouden, later echter onderscheidde ik duidelijk, dat de dame, die ik voor bewusteloos of beschonken had gehouden, binnen stond en met een echte dievenlantaarn, zooals die in Whitechapel gebruikt worden wier systeem zeer verouderd is, bij de gesloten kasten bezig was.

Dit interesseerde mij.

Een vrouwelijke collega op het gebied van juweelen-diefstal, dat was iets nieuws voor mij.

Ik stak voorzichtig de stille straat over, en terwijl ik door het getraliede etalageraam keek, zag ik, dat de dame juweelen in een leeren tasje pakte, maar plotseling haar werk staakte, omdat een onderdrukte kreet, zooals een mensch die slaakt, als hij in vrees-angst verkeert, vanuit het inwendige van het huis weerklonk.

Een oogenblik later was die kreet verstomd. Maar geeds had mijn vrouwelijke collega haar lantaarn be-

dekt en ik moest mij van het raam verwijderen, opdat zij mijn schaduw niet zou ontdekken.

Wat kon er in dat huis zijn voorgevallen? Een moord?

Hadden de makkers van de dame, terwijl zij in den winkel werkte, den ouden juwelier vermoord?

Mijn gedachtengang werd doo: een helder lichtschijnsel gestoord, dat weer door het winkelraam op straat viel.

„Onvoorzichtig!” dacht ik. „Dat moeten nieuwelingen zijn in het vak. Hoe durven zij in den nacht den winkel verlichten, waardoor de eerste de beste politie-agent of nachtwaker, die voorbij komt, alles kan zien?”

Juist was ik van plan om als een gewoon voorbijganger voor het venster te gaan staan om naar binnen te kijken, toen met langzame, zware schreden een agent van politie naderde.

Dadelijk liep ik hem tegemoet, maar toen ik hem voorbij was, bleef ik staan om met grooten omhaal een cigarette aan te steken.

Ik deed dit, om, zonder zijn attentie te trekken, hem te kunnen nakijken. Ik verwachtte elk oogenblik, dat hij zijn fluitje te voorschijn zou halen en om hulp roepen.

Verder zag ik, dat de agent in den helderverlichten winkel naar binnen keek en tot mijn groote verbazing merkte ik daarna op, dat hij naar binnen groette en verder ging.

Nu ging ik zelf ook terug en wierp mijn cigarette weg, om voor het winkelraam een nieuwe aan te steken.

Op mijn gemak kon ik alles nu zien.

In den verlichten winkel zag ik de dame in een stoel zitten, terwijl zij nauwkeurig een sieraad bekeek. Voor haar stond een van haar gezellen in gekleede jas en naast dezen de oude juwelier.

De juwelier scheen de dame een beschrijving van het sieraad te geven en bekrachtigde zijn woorden met drukke handgebaren. Ik ging verder, en trachtte deze geheimzinnige zaak op te helderen.

De dame met de dievenlantaarn, die ik eerst had gezien en de kreet, dien ik had gehoord, deden mij aan

de echtheid van het tooneeltje, dat ik zoo juist aanschouwde, twijfelen.”

Nadenkend keek John Raffles de rookwolkjes van zijn cigarette na, terwijl Charly Brand antwoordde:

„Je zult je vergist hebben, Edward, wie weet, wat jij voor een dievenlantaarn hebt aangezien”.

„Mijn beste Charly! Je weet, dat ik in mijn museum een verzameling van alle mogelijke instrumenten mijner collega's heb. Ik heb daarbij precies zoo'n lantaarn als die, welke de dame gebruikte. En juist het feit, dat zij een dievenlantaarn gebruikte, zooals de moderne vaklui die niet meer ter hand nemen, bewijst mij, dat ik of een beginnelinge, of een schepsel uit Whitechapel of Eastend voor mij had.”

„Die dievenlantaarn zal het eigendom van Mr. Morton zijn”, antwoordde Charly Brand.

„Onzin!” lachte John Raffles, „met welk doel zou hij er zoo'n ding op nahouden, terwijl hij electrisch licht in zijn winkel heeft.”

„Dat is waar,” meende Charly nadenkend, „maar je hebt zelf gezegd, dat mr. Morton een huishoudster en een bediende heeft. Als er een misdaad is gepleegd op mr. Morton, dan zou dat toch vanmorgen ontdekt moeten zijn. Maar de couranten spreken er niet van”.

„Je hebt gelijk”, sprak Raffles, een nieuwe cigarette aanstekend, „maar ik ben ervan overtuigd, dat ik hier voor een geheim sta en nog heden zal ik er werk van maken, dit op het spoor te komen.

Bovendien heb ik ontdekt, dat mr. Morton — wat ik niet wist — in zijn winkel zeldzame paarden had. En voor paarden heb ik altijd een bijzonderen harts-tocht gehad.

Ik durf gerust zeggen, reeds de mooiste exemplaren, die er in de wereld bestaan, in handen gehad te hebben. Ik zal dus waarschijnlijk vannacht de kleindieren van mr. Morton eens gaan bekijken”.

Charly Brand lachte en Lord Lister keek hem verbaasd aan.

„Ik lach”, sprak Charly, „om je uitdrukking, om de paarden van mr. Morton eens te willen „bekijken”. Ik wist niet, dat het je gewoonte was om kostbaarheden te bekijken, zonder ze je toe te eigenen”

„Dat spreekt immers vanzelf”, sprak John Raffles, terwijl hij op zijn horloge keek, „dat is mijn sport!”

Hij scheen, terwijl hij naar de wijzerplaat keek, over een plan na te denken.

Na eenige oogenblikken stond hij op, stak zijn horloge bij zich en nam zijn pelsjas op.

„Ga je uit?” vroeg Charly Brand.

„Ja”, antwoordde zijn vriend, „ik ben van plan, een inkoop te gaan doen bij mr. Morton, en als je lust heb, mag je met me meegaan”.

Charly stond op en kleedde zich ook. Daarop verliet het tweetal het huis.

Een huurrijtuig bracht hem naar de zaak van mr. Morton in Lincolnstreet.

Zij lieten het rijtuig voor de deur wachten en gingen den winkel binnen.

Een jonge man, dien Raffles bij zijn vroeger bezoek in den winkel niet had gezien, stond achter de toonbank om hun te woord te staan.

John Raffles groette hem van uit de hoogte en vroeg:

„Is mr. Morton te spreken?”

„Het doet mij leed”, antwoordde de gevraagde, „mr. Morton is voor eenige dagen op reis en ik vertegenwoordig hem”.

„Dat verbaast mij”, antwoordde Raffles. „Ik heb met dien heer een gewichtige afspraak, want ik wilde een kostbaar paarlensieraad van hem koopen”.

De Groote Onbekende merkte op, dat op het gelaat van den jongen man een uitdrukking van verlegenheid zichtbaar werd. Na eenige aarzeling echter antwoordde hij:

„Zeker, mijnheer, dat komt uit. Ik herinner mij, dat mr. Morton mij van uw bezoek op de hoogte heeft gesteld en mij heeft bevolen, u verschillende paarlensnoeren te laten zien.”

De oogen van Raffles vonkelden bij het hooren van deze woorden en kregen een koude, scherpe uitdrukking.

Hij had zijn prooi in zijn macht.

Hij had noch een afspraak met den juwelier gemaakt, noch over den aankoop van paarlen gesproken.

„Maar kan ik de sieraden zien?” vroeg hij.

„Het doet mij leed”, antwoordde de jonge man, „ik zond ze hedenmorgen aan een dame, die ook voornemens is, ervan te koopen”.

„Uw manier van zaken doen verbaast mij zeer”, sprak Raffles op scherpen toon. „Ik betaalde reeds de helft van den prijs aan mr. Morton en ontving daarvoor een quitantie van hem, zoodat hij in geen geval het recht heeft, de stukken nog te verkoopen.”

„Neem het niet kwalijk”, verontschuldigde zich de jonge man, die, zooals Raffles zag, zijn verlegenheid trachtte te verbergen, „mr. Morton schijnt het vergeten te hebben. Hij moest inderhaast op reis”.

„Wanneer kan ik de paarlen krijgen?” vroeg Raffles.

„Ik zal ze binnen een paar uur terug hebben”, luidde het antwoord.

„Het is goed”, knikte de groote onbekende, „als ik tijd heb, zal ik vanavond nog eens terugkomen. Anders kom ik morgenochtend om negen uur, want ik wil de paarlen morgen cadeau doen”.

Met een korten groet verliet hij met Charly Brand den winkel.

Toen zij in het rijtuig zaten, sprak Raffles:

„De muizen zitten in de val. Ik vergiste mij dus niet. Daar is, ondanks onze wereldberoemde Londensche politie, een reusachtig misdrijf gepleegd. Ik wed een pond tegen een pruimepit!”

„Jij hadt detective moeten worden”, lachte zijn secretaris, „want je bezit de grootste bekwaamheden voor dat beroep”.

Raffles antwoordde glimlachend:

„Mijn beste Carly, om de inbrekerssport goed te kunnen beoefenen, moet men allereerst een geboren detective zijn.

Maar het beroep van detective is te nutteloos voor de menschheid, want heb je wel ooit gehoord, dat de heeren der Londensche politie de bestolen of bedrogen lieden ooit weer in het bezit van hun eigendom hebben gesteld? En ik beweer, dat een goed detective dit behoort te doen. Met de inhechtenisneming van een misdadiger bewijst men dien bestolene slechts een halven

dienst en een nadeel aan het overige deel der maatschappij”.

„Een nadeel?” vroeg Charly.

„Ja zeker”, luidde het antwoord, „want die man wordt in de gevangenis onderhouden, op kosten der anderen”.

Bij deze woorden bleef het rijtuig staan voor het huis van Lord Lister in Regent Park.

„Als je vanavond nog een bezoek in den winkel van den juwelier wilt brengen, moeten wij ons niet lang ophouden,” meende Charly.

„Vanavond ga ik er niet heen”, antwoordde Lord Lister, „maar ik zal, zooals dat mijn gewoonte is, mijn bezoek in het nachtelijk uur brengen. De paarden zullen zeker aanwezig zijn en dat is het voornaamste doel van mijn bezoek. Ik ga niet graag tevergeefs”.

Hij verzonk na die woorden in een diep nadenken en Charly waagde het niet, hem te storen.

Hij wist, dat een dergelijk stilzwijgen bij Raffles steeds het begin van een groot plan was.

In de buurt van het Strand liet Raffles het rijtuig stilhouden en beiden stegen uit.

Raffles hield ervan, tegen den avond een wandeling te maken langs de wonderschoone kaden van de Theems.

Dikwijls nam hij van zijn diner stukjes brood en vleeschrestjes mee om daarmee de boven het water vliegende meeuwen te voederen.

Hij schepte behagen in deze elegante zeevogels, Ook heden haalde hij uit zijn overjas een pakje met broodkorstjes te voorschijn en begon de dieren te voeren.

Als een witte, dwarrelende sneeuwwoolk omringden de vogels hem en sommige waren zoo dapper, dat zij hem de stukjes brood uit zijn hand pikten.

Voorbijgangers bleven staan om naar het schilderachtige tooneeltje te kijken, zelfs een politie-agent ging naast Raffles staan en glimlachte.

Charly dacht met een spottenden trek op het gelaat: „Als die man eens wist, wie deze dierenvriend is — het geluk is hem zoo dichtbij en toch zoo veraf!”

Plotseling klonken de schelle stemmen van courantenjongens.

Iedereen wendde zich tot hen.

Wat was er nu weer gebeurd?

Ook Raffles wierp haastig zijn laatste stukjes brood voor de vogels en luisterde naar het geschreeuw der jongens:

„Petrosino, de schrik van de Maffia, in Palermo vermoord!”

Dadelijk ging Raffles naar den dichtstbijzijnden jongen om een blad te koopen.

Met een somberen trek op het gelaat doorvloog hij bij het licht van een gaslantaarn het sensatie-artikel en gaf het daarna aan Charly Brand.

Vol belangstelling las deze het volgende:

Een Amerikaansche Detective vermoord.

De Wraak der Maffia.

(Eigen draadbericht.)

Rome, 13 Maart.

Petrosino, de beroemde New Yorksche detective, de schrik van het geheime verbond der Manovera, werd heden nacht te Palermo doodgeschoten.

Petrosino, Siciliaan van geboorte, was om tot nu toe onbekende redenen, in zijn geboorteland teruggekomen. De Zwarte Hand had hem sinds lang ten doode gedoemd.

De politie vond in de portefeuille van den vermoorde veel documenten, betrekking hebbende op het geheime genootschap en brieven van den Italiaanschen minister van justitie *Leonardi*.

Men kent de daders niet, het zijn waarschijnlijk leden van de Maffia, die de bevelen van hun Amerikaansche broeders stipt gehoorzaamden. — —

Charly Brand legde de courant neer en sprak:

„Een griezelige vereeniging.”

„De courant vergist zich”, antwoordde Raffles, „het hoofd-comité van de Zwarte Hand bevindt zich niet in New-York, maar in Londen.”

„Hoe weet je dat? Ben je al in aanraking geweest met die gevaarlijke bende?”

„Ik weet het van Petrosino zelf.”

Charly Brand keek vol belangstelling zijn vriend aan.

„Ken je Petrosino?”

„Ja, mijn beste Charly! In New York noemde men hem den Italiaanschen Sherlock Holmes. Hij was de schrik van alle naar Amerika gevluchte Italiaansche misdadigers. Hij wist, dat zij hem duizenden keeren den dood hadden toegezworen, maar hij beweerde altijd: ik doe mijn plicht en als God het wenscht, dan zal ik sterven.”

„Dat is zeer interessant, wat je mij daar vertelt. Misschien wil je mij nog meer mededeelen omtrent je ontmoeting met dien Italiaanschen Sherlock Holmes-Petrosino.”

Het gebeurde uiterst zelden, dat Raffles van zijn verleden vertelde. Voor hem was alles wat gebeurd was, voorgoed afgedaan.

„De dooden en het doode moet men laten rusten,” was een zijner lijfspreuken, „het spreken hierover ontstemt iemand.”

Raffles stak een sigarette aan en vervolgde met Charly zijn wandeling.

Eenige oogenblikken liepen zij zwijgend voort, daarop sprak hij:

„Het is eigenaardig. Terwijl ik de meeuwen voederde, dacht ik aan Petrosino en alsof de doode mij nog een teeken wilde geven, las ik in hetzelfde oogenblik het courantenbericht.”

„Je was blijkbaar zeer bevriend met hem.”

Raffles' gelaat had een uitdrukking van oprechte droefheid.

„Ik was een tijdlang zeer bevriend met hem en hij was een prächtig mensch. Iemand, die ideaal dacht en handelde. Alleen uit idealisme aanvaardde hij het gevaarlijke beroep.

Geen enkele natie der wereld — zelfs China niet — bezit een zoo duivelsche misdadigersklasse als Italië.

Bij hen vergeleken zijn de Engelsche en Duitsche boeven goede, brave kerels. Die Italianen echter doen denken aan de tijden van Nero. Een duivel zou geen afschuwelijker misdaden kunnen bedenken, dan deze

Italiaansche Maffiaten — de leden van de Zwarte Hand.”

„Hoe kwam het, dat je aan Petrosino daecht?”

„In verband met den ouden Morton, den juwelier.”

„Dat begrijp ik niet.”

„De kerel, die mij voorloog, dat hij den heer Morton gedurende diens afwezigheid vertegenwoordigde, was een Italiaan.”

„Een Italiaan? En moet hij daarom een misdadiger zijn?”

„Petrosino heeft mij ervan overtuigd, dat honderd uitgeweken Italianen gelijk staan aan driehonderd misdadigers.”

Charly Brand schudde het hoofd en Raffles vervolgde glimlachend:

„Zij zijn erger dan gevaarlijk, mijn jongen. Jouw hersens zouden niet in staat zijn, schanddaden uit te denken zooals deze schurken ze uitvoeren.”

„Hoe leerde je Petrosino kennen?”

„Vijf jaar geleden in New York, toen ik mij daar bevond op mijn wereldreis, juist terugkomend uit Japan en in gezelschap van een reismakker, een Oostenrijksch jong en levenslustig officier, zekeren baron von Rhoden. Ik was toen nog Lord Edward Lister en vermoedde niets van mijn tegenwoordig bestaan als John C. Raffles. In die dagen leerde ik Petrosino kennen.”

Hij zweeg en trok haastig aan zijn sigarette, als iemand, die onaangename herinneringen wil wegblazen.

En zonder dat Charly hem meer behoefde te vragen, ging Raffles voort:

„Wij waren beiden — de baron en ik — voor het eerst in New York. Zonder gids — alleen met een plattegrond van de stad — trokken wij de reuzenstad door en kwamen op een goeden dag in de Italiaansche wijk. Wij vermoedden niet, hoe gevaarlijk het daar was.

Het eigenaardige, bonte gewoel in die straten interesseerde ons.

Er werden processies gehouden ter eere van den een of anderen heilige.

De straten waren versierd met vlaggen en guirlandes,

altaren, heiligenbeelden en honderden brandende waskaarsen waren overal opgesteld.

Dit was niet het gewone New-York, maar Napels in New-York.

Het Amerikaansche volk is zeer geschikt tegenover zijn nieuwe medeburgers en zodoende hebben de Italianen een groote wijk van New-York geheel ingericht als Italiaansche kolonie. Petrosino schatte het aantal bewoners dezer kolonie op driemaal honderdduizend zielen."

„Dat is evenveel als de bevolking bedraagt van een der grootste Italiaansche steden."

„Ja en je moogt gerust zeggen, de grootste Italiaansche misdadigerskolonie. Het is voor de Amerikaansche detectives en politieagenten een absolute onmogelijkheid, daar hun dienst uit te oefenen. Daarom stelde de Amerikaansche regeering Italiaansche bijzondere detectives aan, waarvan Petrosino de leiding op zich nam."

„Wil je mij vertellen, hoe je hem hebt leeren kennen? Ik brand van nieuwsgierigheid!"

„Door een vreeselijke gebeurtenis leerde ik hem kennen. Ik noemde je reeds den naam van baron Von Rhoden."

Charly knikte bevestigend.

„Hij beging de domheid op een onzer tochten door de Italiaansche wijk verliefd te worden op een zwartoogige Siciliaansche.

Zij was blijkbaar de dochter van een kastelein. Wij waren het wijnhuis binnengegaan om daar een echt Italiaansch diner te bestellen en het meisje bediende ons. Dadelijk bemerkte ik, dat zij sterk koketteerde met den baron en dat hij haar bliksken beantwoordde.

De Italiaansche wijn deed zijn bloed sneller vloeien. Zonder op mijn waarschuwing te letten, bemoeide hij zich met haar en gaf, toen wij heengingen, een biljet van een dollar als fooi, wat zij met een verleidelijk glimlachje aannam.

Sinds dat oogenblik begon de baron mijn gezelschap lastig te vinden.

Hij lachte om mijn waarschuwingen en daar ik noch

zijn voogd, noch een familielid van hem was, bekommerde ik mij verder niet om hem."

Raffles zweeg en stak een nieuwe sigarette aan. De lucifer, dien hij gebruikte, trilde in zijn hand.

Charly Brand merkte hieraan, dat zijn vriend aan iets verschrikkelijks dacht.

Reeds vreesde hij, dat Raffles niet verder zou vertellen, toen deze vervolgde:

„Ik had den baron in drie dagen niet gezien, toen de gérant van het hotel in mijn kamer kwam en mij zeer ontsteld vroeg, of ik niet wist waar de baron zich bevond.

Sinds twee dagen was hij niet in het hotel geweest, al zijn eigendommen lagen onaangeroerd, er waren gewichtige brieven voor hem gekomen, de consul had meerdere malen naar hem gevraagd, enzovoorts.

Ik wist geen antwoord te geven, maar een zenuwachtige ongerustheid maakte zich van mij meester.

Wat was er met den baron gebeurd?

Dadelijk herinnerde ik mij de ontmoeting in de herberg tusschen den baron en de Siciliaansche.

Zou de baron daar misschien te vinden zijn?

Ik besloot, dadelijk nasporingen te gaan doen.

Binnen eenige uren bevond ik mij in de herberg, die aan de tweede Avenue in New-York ligt.

Toen ik het lokaal binnentrad, was het gevuld met een half dozijn Italianen, die luide door elkaar praatten.

Bij mijn binnenkomen zwegen zij en wierpen mij wantrouwende bliksken toe.

Elk dezer kerels had een misdadigerstronie. Toonbeelden van schurkachtigheid.

Ik deed, alsof zij mij volmaakt onverschillig waren en bestelde bij den waard een flesch Chianti, een Italiaansche volkswijn.

„Breng ze ongeopend!" beval ik, daar een plotse ling wantrouwen mij aan allerlei verdoovingsmiddelen deed denken.

Toen de herbergier de flesch op mijn tafeltje zette, vroeg ik naar zijn mooie dochter.

„Mariette is naar buiten", antwoordde hij met on-

verschillig gelaat. „Mijnheer moet over een week terugkomen.”

Ik dronk eenige glazen wijn, betaalde en ging naar mijn hotel terug.

Ik was kalmer geworden.

Het plotselinge vertrek der Italiaansche en het verdwijnen van den baron moesten verband met elkaar hebben.

Maar den volgenden dag werd ik door de middagbladen uit mijn rust opgeschrikt.

Ik liep langs den Broadway en deed eenige inkoop voor mijn aanstaand vertrek, toen de courantenjongens iets schreeuwden, dat iedereen deed stilstaan.

Afschuwelijk was de tijding:

„Het in stukken gehakte lijk in het vat op den Broadway.”

Ik kocht een courant en las:

„Hedenmorgen deden eenige straatreinigers tegen acht uur op den hoek van Broadway en de 22e straat een ontzettende ontdekking. Een wijnavat, dat vlak bij het trottoir stond en dat door duizenden achteloos werd voorbijgegaan, wekte de opmerkzaamheid der beide arbeiders en een van hen lichtte een zak op, die het vat bedekte.

In het volgende oogenblik week hij met een kreet van afschuw terug.

Een afgehakt hoofd staarde met glazen oogen uit het vat.

Spoedig hadden duizenden zich rondom de vreese-lijke vondst verzameld.

De chef van politie Drummond snelde met zijn detectives naar de plaats van de misdaad en onderzocht den afschuwelijken inhoud van het vat.

Men vond het geheel in stukken gehakte lichaam van een ontkleeden man.

Geen enkele bijzonderheid verraad de geheimzinnige afkomst van den vermoorde.

„Wie kan hij zijn?”

Ik stond secondenlang na te denken en staarde op het nummer der courant.

„Dat is baron Rhoden!” riep een inwendige stem-

Ik rilde en trachtte tevergeefs deze gedachte van mij af te zetten.

Een uur later brachten de nieuwsbladen een ander bericht:

„Petrosino aan het werk!”

„De Zwarte Hand heeft den man in het vat vermoord!”

Het artikel luidde:

„Petrosino, de chef van onze Italiaansche geheime politie, onderzocht den moord en ontdekte, dat het vat een wijnavat is, zooals de Italianen uit Sicilië krijgen. Ook de manier, waarop de ongelukkige vermoord is, duidt met alle stelligheid op Italianen. Men heeft hem met een scheermes de keel afgesneden. Blijkbaar heeft men hier weer te doen met een slachtoffer van de Zwarte Hand. Petrosino roept ieder op, die iemand vermist, om den vermoorde in oogenschouw te nemen. De ongelukkige is ongeveer 30 jaar oud, heeft blond op militaire wijze kortgeknipt haar, een kleine, blonde snor, grijsblauwe oogen; lengte 1.69 M., goedverzorgde handen, die erop wijzen, dat hij tot den beteren stand behoort. Aan den pink en wijsvinger der rechterhand moet de vermoorde ringen gedragen hebben.”

Mijn haren rezen ten berge, toen ik dit las.

Ik weet niet, hoe ik in een rijtuig ben gekomen en in de lijkkamer van het hoofdbureau van politie.

Weinige minuten konden verlopen zijn sinds ik het courantenbericht had gelezen, toen ik door de ruit van de lijkkamer de verglaasde oogen van baron Von Rhoden zag, die mij vol ontzetting schenen aan te staren.

Met een kreet wankelde ik terug.

Ik was zoo ontdaan, dat ik een steun zocht en die werd mij verstrekt door een ernstig persoon met een waardig uiterlijk: Petrosino!

Hij ondersteunde mij, leidde mij uit het vertrek in zijn bureau en sprak:

„Hebt gij den doode herkend?”

„Ja”, antwoordde ik, „het is mijn reismakker, een Oostenrijksch officier, baron Von Rhoden.”

„Vergist gij u niet?”

„Neen. Hij is sinds vier dagen uit het hotel verdwenen.”

„Zijt gij in staat mij inlichtingen te geven of uw vriend onder de hier wonende Italianen kennissen of liever — vijanden had? Eigenlijk is elk Oostenrijker een vijand der Italianen. Het kan een politieke moord zijn.”

„Dat betwijfel ik, Mr. Petrosino.”

„Waarom?”

Ik vertelde nu van onzen zwerftocht door de Italiaansche wijk. Met gespannen aandacht luisterde Petrosino. Hij kon nauwelijks het slot van mijn beknopt verhaal afwachten. Hij trilde van ongeduld, om het spoor te volgen.

„Zoudt gij mij dadelijk kunnen vergezellen?”

Ik knikte bevestigend.

Petrosino wendde zich tot een zijner beambten:

„Laat dadelijk een rijtuig voorkomen!”

Binnen eenige seconden bevonden wij ons in het rijtuig en snelden langs de tweede Avenue naar de door mij aangeduide herberg.

Op eenigen afstand liet Petrosino het rijtuig stilhouden.

„Hebt gij wapens bij u?” vroeg hij, voordat wij de herberg binnentraden.

Ik toonde hem mijn revolver.

„In orde!”

Daarop gingen wij samen naar binnen.

Duidelijk bemerkten wij, dat de waard ontsteld opkeek, toen wij tegenover hem stonden.

Er waren slechts twee gasten.

Ik herkende in hen twee der kerels van den vorigen dag.

De een was blijkbaar van reusachtige lichaamskracht.

„Hallo, Signore Toni Oliva!” riep Petrosino tot den waard, terwijl hij hem de hand reikte.

„Veel eer, Signore Petrosino!” antwoordde de herbergier, zijn gerimpeld gelaat tot een vriendelijken grijnslach vertrekking, „wat verschaft mij het genoegen, U bij mij te zien?”

Petrosino had de eigenaardige gewoonte, nooit ge-

bruik te maken van een masker of vermomming. Hij hield ervan, regelrecht op zijn doel af te gaan. Hij bediende zich nimmer van list, maar hield ervan, brutaal aan te vallen.

„Kom eens hier, Signore Oliva, ik moet u spreken, zonder dat het buffet ons van elkaar scheidt.”

Een boosaardige uitdrukking verscheen in de oogen van den waard.

Aarzelend kwam hij achter de toonbank vandaan.

„Wat wilt gij van mij?” vroeg hij.

„Een kleinigheid. Kijk dezen heer eens goed aan. Kent gij hem?”

De herbergier haalde de schouders op.

„Neen, Signore!”

„Neen?”

„Neen!”

Op het volgende oogenblik weerklonk een woeste kreet, daarna het rinkelen van ijzer.

Petrosino had met groote handigheid den waard de handboeien omgedaan.

„Miserabile!” vloekte de geboeide en wendde zich tot de twee aanwezige Italianen, die aanstalten maakten om den waard ter hulp te komen.

Petrosino had een revolver te voorschijn gehaald. Hij kende de knapen.

„Blijft zitten!” beval hij, „geen stap voorwaarts! Ik hoop, dat gij Petrosino kent!”

„Hondenvanger!” mompelde de Hercules met een blik vol haat.

Petrosino lette niet op dien uitroep en wendde zich opnieuw tot den geboeide:

„Waar is het meisje, dat hier tot voor korten tijd bediende?”

„Naar buiten.”

„Waar?”

„Vervloekt! vraag een ander uit! Wat gaat het u aan, waar Marietta is!”

„Mooi!” Petrosino opende de straatdeur en floot.

Als paddestoelen uit den grond verschenen van alle kanten een dozijn der meest gevreesde lieden van Petrosino.

Zij waren hem ongemerkt gevolgd.

„Wil je nu vertellen, waar Marietta is?” riep Petrosino den waard toe.

Een half gesmoord „Neen!” was het antwoord.

In het volgende oogenblik paste Petrosino den beruchten, door alle misdadigers gevreesden, „derde graad” toe.

Een vuistslag, waarop bliksemsnel een half dozijn andere volgden, trof het gelaat van den herbergier en deed hem luid schreeuwen van woede en pijn.

Een pauze volgde.

Petrosino wachtte op antwoord.

Opnieuw hief hij zijn hand op, maar nu kromp de waard ineen en riep uit:

„Sla niet! Erbarming! Zij is hier in huis. Maar bij alle heiligen, Signore, ik zweer het u, wij hebben niets te maken met den verdwenen Duitscher!”

Koud en scherp keek Petrosino hem aan.

„Wie beschuldigt u ervan iets te maken te hebben met den verdwenen Duitscher?”

Sidderend stond de waard tegenover hem, zijn knieën schenen hem niet meer te kunnen dragen.

Hij zag in, dat hij een domheid had begaan.

„Geef antwoord, Oliva!”

„Het stond in de couranten. Ik heb eerst nu dien heer, die bij u is, herkend. De Duitscher was met hem in de herberg.”

„Hoe weet je, dat hij de verdwenene is? Kende je zijn naam?”

Weer sidderde de waard.

Hij was niet tegen Petrosino opgewassen. Plotseling viel hij op zijn knieën en smeekte om genade.

Petrosino mat hem met een minachtenden blik.

„Je kunt ongestraft heengaan, als je vertelt, wie de misdaad heeft gepleegd.”

De waard noemde een massa namen.

Plotseling weerklonk een afschuwelijk gehuil.

De Hercules was naar den knielenden waard gesprongen, had hem van achteren in de haren gegrepen, zijn hoofd achterover gebogen en met reuzenkracht hem met een scheermes den hals afgesneden.

Dit alles was sneller gegaan dan de tijd, dien men noodig heeft om adem te halen.

Daarop knalde een schot.

De Hercules hief de armen in de hoogte, stiet een halfverstikten kreet uit en viel, met het gezicht naar beneden, over het lijk van zijn slachtoffer heen.

Onverschillig stak Petrosino zijn revolver weer bij zich.

Hij was het, die geschoten had.

Daarop boog hij zich neer en sloeg de hemdsmouwen van den rechterarm van de beide dooden op.

Alle detectives keken vol belangstelling toe. Op de armen was een kleine tatouëering zichtbaar.

Een zwarte hand.

„De Maffia”, sprak Petrosino, „ik heb het dadelijk gedacht. Nu zullen wij het zwarte lokvogeltje vangen en daarna hen, wier namen ik van Oliva heb vernomen.”

Met eenige detectives doorzocht hij het huis.

Niets werd echter gevonden.

Marietta, die ongetwijfeld den ongelukkigen baron in de handen van de Maffia had gespeeld, was gevlucht.

Maar in den keider van de herberg werden gewichtige bewijzen gevonden omtrent de medeplichtigheid van den waard.

Een vertrek in de kelderafdeeling was, als een slagingswerkplaats, geheel met bloed bevekt.

Hier moest de ongelukkige uit den weg zijn geruimd.

Ook de kleeren van den vermoorde werden in een kist gevonden, en zoo bevonden zich in den kelder een aantal ledige wijnvaten, die er precies zoo uitzagen als de ton, waarin het verminkte lijk gevonden was.

Nu begon Petrosino een ware jacht te houden op de medeplichtigen van den waard.

Achttien Maffiaten bracht hij achter slot en grendel, maar Marietta bleef onvindbaar.

Ook de beweegreden tot den moord op den baron werd vastgesteld.

Hij had op den dag van zijn dood vijfduizend dollar bij zich.” — — — — —

Raffles, die dit alles op langzamen toon had ver-

teld, wreef met de hand over zijn voorhoofd en nam zijn hoed af, om zijn verhit hoofd af te koelen.

Het was het langste verhaal, dat Raffles ooit had gedaan.

Hij keek op zijn horloge.

Het was zeven uur.

„Wij gaan souperen, mijn jongen, en dan aan het werk.”

Plotseling bleef hij midden op straat staan en floot zachtjes.

Verbaasd keek Charly Brand hem aan.

„Wat is er?”

Een diepe zucht ontwong zich aan de borst van Raffles.

„Nu weet ik, waarom ik aan Petrosino moest denken en aan het verminkte lijk in het vat en aan het zwarte lokvogeltje — aan Marietta.

Verduiveld, Charly — het noodlot kan grillig zijn — ik heb eindelijk de zwarte Marietta ontdekt — zij is de dame met de dievenlantaarn!”

„Werkelijk?”

„Ik verwed er een kapitaal om!”

„Dus hebben wij hier met Maffiaten te doen?”

„Zeer zeker, mijn jongen. Dat wordt een interessant stukje werk. Misschien kan ik den ongelukkigen Petrosino nog in zijn graf een genoeg doen en de Maffiaten, de zwarte Marietta, eindelijk aan den rechter overleveren.”

TWEEDE HOOFDSTUK.

EEN DIEF IN DEN NACHT.

Niemand zou in de twee als arbeiders verkleede mannen, die tegen twee uur in den nacht met de handen in hun broekzakken, verkleumd langs de huizenrijen slenterden, den gevreesden gentleman-inbreker John C. Raffles en diens vriend Charly Brand herkend hebben.

Zij slopen langs den winkel van juwelier Morton, welke hel verlicht was ter bescherming tegen dieven.

De groote onbekende bleef eenige seconden staan om het korte tabakspijpje, dat hij in den mond had, aan te steken. Toen een politieagent op dit oogenblik voorbijkwam, mompelde John Raffles een Ierschen vloek, spuwde meerdere malen voor zich uit en ging daarna verder.

Tien huizen voorbij de zaak van Morton bleef hij opnieuw staan. Het was voor een oud gebouw in oud-Engelschen stijl. Het was slechts drie ramen breed en in de kelderruimte bevond zich een papierhandel.

Nadat Raffles eenige malen naar rechts en links had gekeken, haalde hij een looper te voorschijn waarmee hij de huisdeur opende.

Haastig duwde hij Charly Brand in de donkere ruimte, trad toen zelf binnen en sloot de deur weer dicht.

Een oogenblik bleef hij luisterend staan, toen de schreden van een voorbijganger hoorbaar werden. Eerst toen deze niet meer vernomen werden, keerde hij zich om en haalde uit zijn zak een voortreffelijk bewerkte elektrische lantaarn te voorschijn, bij wier wit licht de muren van de smalle gang zichtbaar werden, waarin balen papier en kisten tot aan de zoldering waren opgestapeld.

Charly Brand keek angstig om zich heen, maar de groote onbekende, die dit opmerkte, sprak:

„Wees onbezorgd, zaken van deze soort houden er geen nachtwakers op na. Hier bevindt zich zelden iets,

wat de moeite waard zou zijn om meegenomen te worden. Volg mij nu naar de hoogere verdiepingen.

Zij klommen nu naar boven tot op zolder. Hier opende de groote onbekende met een looper een houten deur en dadelijk daarna bevonden zij zich onder het schuine, spitse dak van het huis.

„Je zult een beetje moeten klimmen ouwe jongen,” fluisterde Raffles, terwijl hij een dakvenster opende, „trek je schoenen uit opdat je niet uitglijdt. Het zijn hier in de straat allemaal oude huizen met spitse gevels en men kan daar niet zoo gemakkelijk overheen wandelen als over platte daken. Wees voorzichtig!”

Hijzelf trok eveneens zijn schoenen uit en klauterde toen door het venster op het dak.

Een oogenblik later kropen zij op handen en voeten voort. De huizen waren bijna allen van dezelfde hoogte. Toen zij ongeveer den halven weg hadden afgelegd, ging Raffles schrijlings zitten om een oogenblikje uit te rusten en noodigde zijn vriend uit, hetzelfde te doen.

„Deze dakenwandeling doet mij denken aan een bestijging van den Mont Blanc,” fluisterde de groote onbekende. „Ik moest met mijn gids twee uur achtereen langs een bevroren weg kruipen. Aan weerskanten van het spitse dak, dat sneeuw en ijs over een kloof hadden gevormd, was een afgrond van 1000 meter diepte. Het was een uitstekende oefening en ik denk nog dikwijls met groot genoegen aan die klimpartij terug.”

„Ik ben niets gesteld op dergelijke waaghalzerijen,” mompelde Charly Brand. „Ik kan niet beweren, dat het zitje op dit dak mij zoo bijzonder aangenaam is en ik geloof, dat wij als wij hier van vier verdiepingen naar beneden vallen, hetzelfde resultaat zullen bereiken alsof wij een paar duizend meter van den Mont Blanc neer zouden storten. Ik zal blij zijn, als ik weer vasten grond onder mijn voeten heb.”

„Wij zijn er gauw,” troostte zijn vriend hem en zwiingend vervolgden zij hun weg.

Toen zij het tiende dak bereikt hadden, lichtte John Raffles een klein dakvenstertje op en klom naar binnen, terwijl hij zich aan Charly Brand vasthield.

Toen hij half in het venster zat, riep hij zijn vriend

toe, de spits van het dak los te laten en zijn hand vast te houden.

Men moest eenige meters langs het steile dak naar beneden glijden om het raam te bereiken.

Door een onvoorzichtige beweging liet Charly bij het naar beneden glijden de hand van zijn vriend los en, voordat deze hem weer had kunnen grijpen, gleed Charly Brand langs het glibberige dak voorbij het raam.

Een oogenblik stakte Raffles' adem, hij verwachtte elke seconde het doffe vallen van een lichaam op de steenen te zullen hooren.

De seconden leken hem uren.

Zijn gedachten werkten koortsachtig; hoe zou hij zijn vriend kunnen helpen!

Daar hoorde hij in het donker zacht zijn naam roepen. Een schok van vreugde doortrilde hem; Charly moest dus een steunpunt gevonden hebben.

„Waar ben je?” vroeg Raffles zacht.

„Ik hang aan een schoorsteen,” klonk het terug, „kom me alsjeblieft helpen.”

„Dadelijk,” antwoordde Raffles en liet, onverschillig of hij gezien werd, het licht van zijn electrische zaklantaarn over het dak schijnen.

Charly Brand was ongeveer twaalf meter, tot aan de dakgoot, naar beneden gegleden en had daar een steunpunt gevonden aan een der ijzeren staven, die tot ondersteuning van een schoorsteen dienst deden. Hieraan hing hij. Slechts de helft van zijn lichaam was te zien, de andere helft hing over de smalle goot naar beneden.

„Ik kom al! Houd je vast,” riep Raffles.

De groote onbekende knoopte zijn blouse los en wond een leeren riem van zijn lichaam af, die daar eenige malen omheen was gedraaid, een riem, zooals de Amerikaansche cowboys ze gebruiken.

Het eene uiteinde knoopte hij vast aan een ijzeren haak van het raampje, het andere eind bond hij om zijn middel.

Daarop gleed hij naar beneden.

Met groote krachtsinspanning boog hij zich over naar Charly Brand en trok hem op het dak terug.

Daarop maakte hij den riem los en bond hem om Charly heen.

„Je knieën zullen wel trillen, arme kerel,” sprak hij, „ik zal daarom alleen het raampje binnenklimmen en jou met den riem naar mij toe hijschen. Ik had je al dadelijk moeten vastsjorren.”

„Het zou beter zijn geweest,” antwoordde Charly Brand, „want ik heb mijn knieën en handen bij die glijpartij bezeerd.”

„Beter dan dat je je nek hadt gebroken.”

Na deze woorden klom de groote onbekende als een kat langs het dak naar boven en kroop door het geopende raam.

Nu viel het hem gemakkelijk, zijn vriend op te hijschen en binnen een paar minuten stond deze naast hem op den zolder van het huis, waarin de winkel van juwelier Morton zich bevond.

John Raffles, die zich op zijn nachtelijke tochten steeds van al het noodige voorzag, haalde een fleschje cognac te voorschijn en liet Charly daaruit drinken.

Voldoende verkwikt volgde Charly Brand nu zijn vriend. Door allerlei rommel liepen zij over den zolder en bereikten door een niet afgesloten deur de trap van het huis. Het was hier volslagen donker en geen geluid werd vernomen.

Zacht gliden zij langs de leuning naar beneden. Toen zij in de gang waren gekomen, begaf John Raffles zich naar de kamer achter den winkel, waarin, naar hij begreep, de juwelier gewoonlijk sliep.

Daar deze op reis was, moest dus of de kamer leeg zijn, of de jonge man, die zich als vertegenwoordiger van Morton uitgaf, moest zich daar bevinden.

John Raffles luisterde secondenlang aan de deur en toen hij geen enkel geluid vernam, drukte hij voorzichtig de klink neer. Tot zijn groote verbazing opende de deur zich vanzelf met een zacht, piepend geluid.

De groote onbekende hield de deur onmiddellijk vast en, om alle verdere geluid te vermijden, haalde hij een oliekannetje te voorschijn uit zijn gereedschapstasch en smeerde de hengsels. Daarop trad hij de kamer binnen.

Een ondeelbaar oogenblik liet hij het licht van zijn

zaklantaarn door de kamer schijnen. Hij zag, dat het vertrek antiek gemeubeld was en dat aan de rechterzijde, dichtbij een kachel, het bed stond.

Hierin lag mr. Morton te slapen.

Eerst meende Raffles niet goed te zien, want de juwelier was immers op reis?

Onhoorbaar sloop hij naar de legerstede, boog zich er over heen en luisterde. Na eenige minuten hoorde Charly Brand, die op eenigen afstand was blijven staan, hoe Raffles uitriep:

„Duivelsch! De man is dood! Kom hier, Charly!”

Charly sloop naar binnen en zag, hoe de groote onbekende het licht zijner zaklantaarn op het gelaat van mr. Morton liet vallen.

Lord Lister legde zijn hand op het voorhoofd van den juwelier en voelde, dat dit ijskoud was. Hij schudde het lichaam heen en weer en onderzocht den hartslag.

Tevergeefs!

Mr. Morton bewoog zich niet meer en beide vrienden begrepen, dat zij een lijk voor zich hadden.

Nu begonnen de vrienden het lijk te onderzoeken, om te zien of het lichaam teekenen van geweld vertoonde. Maar zij ontdekten niets.

„De man is vermoord”, sprak Raffles tot Charly Brand, „maar het is de vreemdste manier om iemand te vermoorden, die ik ooit heb ontdekt. Hij heeft geen enkele wond, zijn dood is mij een raadsel. Maar je ziet Charly, dat ik gelijk had.

Gisternacht zagen wij dezen man in zijn winkel staan en hedenmorgen vertelde een jongeman mij, dat mr. Morton op reis was. Ik ben nu nieuwsgierig om te vernemen, hoe dit alles in elkaar zit en voor alles wil ik onderzoeken of de paalen in de brandkast van den overledene liggen.”

Op dit oogenblik werden op de eerste etage schreden vernomen. Dadelijk doofde Raffles het licht uit en luisterde.

Hij vernam het onduidelijk gemompel van twee stemmen. Boven werd een deur geopend en duidelijk hoorden zij een mannenstem, die in gebroken Engelsch met Italiaanschen tongval sprak:

„Je zult je vergissen, mio amico. Maar neem je revolver in elk geval mee, wij zullen gaan kijken.”

„Zij komen”, fluisterde Charly Brand. „Wat moeten wij doen?”

John Raffles dacht eenige seconden na.

De kamer bood geen gunstige plaats voor een schuilhoek — en de beide Italianen zouden zeker alles doorzoeken.

„Ga naast den doode liggen”, beval Raffles, terwijl hij opnieuw zijn lantaarn liet branden.

Met een rilling van afschuw strekte Charly Brand zich in het bed uit en Raffles legde het dekbed zoo netjes over zijn vriend, dat er niets meer van hem te zien was. Daarop ging hijzelf aan de andere zijde van den gestorvene liggen, doofde het licht uit en trok het dekbed nu ook over zichzelf heen, zoodat niets zijn aanwezigheid verried.

Door een kleine opening was Lord Lister in staat, de kamer te overzien. Hij herkende duidelijk den jongen man, die hem des middags had bediend, vergezeld door een ouderen. Deze laatste droeg een petroleumlamp en verlichtte daarmede het vertrek.

Zooals Raffles wel had vermoed, keken de mannen onder het bed, openden de kast en gingen daarna in den winkel. Na eenige minuten kwamen zij terug en de oudste sprak :

„Je ziet, dat je je vergist hebt, of denk je misschien dat de doode weer levend is geworden en in zijn huis rondkijkt, of alles in orde is? Stel je gerust, die wordt niet meer levend.”

Met een kreet van ontzetting omknelde de jonge man den arm van zijn makker en riep :

„Alle heiligen! Pietro, de doode beweegt zich!”

„Je bent een lafaard!” sprak de persoon, die Pietro werd genoemd, „een groote lafaard. Het flikkerende licht bedriegt je!”

Maar op dit oogenblik werd ook hij door een panischen schrik bevangen.

Met oogen vol ontzetting staarden beiden naar den doode en zagen, dat diens rechterarm zich langzaam ophief en een dreigende beweging tegen hen maakte.

Met een woesten gil namen zij de vlucht en snelden naar de trap. De beide indringers hoorden, dat zij de deur van hun kamer op de eerste etage zorgvuldig afsloten.

Dadelijk sprongen Raffles en Charly Brand uit het bed.

„Nu zijn wij ongestoord”, lachte Raffles, „den geheelen nacht. De bandieten komen niet terug. Ik heb hun een grooten schrik bezorgd door den arm van het lijk te bewegen. Nu kunnen wij op ons doode gemak de brandkast van mr. Morton onderzoeken. Ga nu mee in den winkel, ga daar achter de deur liggen en zoodra je de schreden van iemand in de straat verneemt, geef je mij een teeken, opdat ik mij in den helderverlichten winkel achter de toonbank kan verbergen.”

Charly Brand deed wat hem bevolen werd, terwijl zijn vriend zich met zijn werktuigen naar de brandkast begaf. Herhaaldelijk gaf Charly het afgesproken teeken en telkenmale verborg Raffles zich achter de toonbank, totdat de voorbijganger het huis was voorbij gegaan.

Na een half uur werkens had hij de brandkast geopend en nam hij er een kistje uit met losse, geslepen diamanten en uit een etui een collier paarlen. Het waren tachtig buitengewoon mooie, matrose Indische paarlen.

Andere voorwerpen van waarde vond hij niet in de brandkast en nadat hij deze had gesloten, verliet hij den winkel.

In de kamer van den doode vond hij quitanties en eenige stempels van Morton.

Met deze stempels onderteekende hij de quitantie, daarop nam hij van de schrijftafel een brief met de handteekening van Morton en stak dezen met de quitanties in zijn borstzak. Hierna sloop hij met Charly Brand lang de trap terug en samen verlieten zij het huis langs denzelfden weg, dien zij gekomen waren.

Een half uur later liepen zij weer met de handen in de broekzakken, de Lincolnstreet door.

Tegen vier uur in den morgen bereikten zij hun huis.

DERDE HOOFDSTUK.

BEDROGEN GAUWDIEVEN.

Het was tegen negen uur in den morgen, toen John Raffles reeds weer met Charly Brand den winkel van den juwelier Morton binnenging. De winkel was leeg en zij moesten een poosje wachten voordat de jonge man verscheen, die hen den vorigen dag had bediend.

Voordat John Raffles iets kon zeggen, sprak de jonge man op zenuwachtigen toon:

„Het spijt mij, u te moeten zeggen, dat ik nog niet in staat ben om u het paarlencollier te verkoopen, omdat de dame het mij nog niet terugzond. Ik ben bang, dat de ketting, en ik op onvoorzichtige wijze naar een hotel zond, mij afhandig is gemaakt.”

„Zoo,” antwoordde lord Lister, terwijl hij zijn portefeuille te voorschijn haalde, waaruit hij een quitantie van mr. Morton nam. Dit quitantie-formulier, dat hij des nachts had medegenomen, had hij thuis ingevuld tot een bedrag van 2000 pond sterling, met de opmerking, dat dit geld terugbetaald zou worden, ingeval Morton het paarlencollier, dat 5000 pond sterling moest kosten, niet meer in zijn bezit had.

„Wees zoo vriendelijk, mij dan het bedrag van 2000 pond sterling terug te betalen. Ik wensch de paarlen nu niet meer te koopen.”

De jonge man trommelde zenuwachtig met de vingers op de toonbank en wist niet, wat hij moest antwoorden.

„Ik heb niet veel tijd,” sprak de klant, „geef mij mijn geld terug.”

„Het spijt mij,” antwoordde de verkoper. „Mr. Morton liet dat bedrag niet hier, gij moet geduld hebben tot mijnheer terugkeert.”

John Raffles amuseerde zich in stilte over den in het nauw gedreven misdadiger. Hij hield hem als een snoek aan den hengel.

„Het is jammer,” sprak hij, „maar ik heb mijn geld

noodig om elders een paarlencollier te koopen. Ik geef u een uur den tijd. Gij kunt intusschen Mr. Morton telegrafeeren of op de een of andere manier het geld trachten ter leen te krijgen. Als ik het bedrag over een uur niet krijg, dan zie ik mij genoodzaakt, naar de politie te gaan en Mr. Morton wegens verduistering aan te klagen.”

Zonder te groeten verliet hij met Charly Brand den winkel en begaf zich naar een restaurant aan de overzijde der straat.

Terwijl zij daar ontbeten, sprak hij tot Charly:

„Een prachtige zaak. Die geschiedenis amuseert mij meer dan het beste blijspel. Deze misdadigers hebben geen moeite en tijd gespaard en bovendien een zware misdaad begaan om in het bezit van de zaak van den juwelier te komen en nu moeten zij, zonder dat zij er iets aan kunnen doen, hun geheelen buit aan mij overleveren. Meer dan 2000 pond sterling is het zilver- en goudwerk in den winkel niet waard.” —

Na een uur stond hij op en ging hij den winkel binnen. Hier stond behalve de jonge man ook diens oudere vriend.

De groote onbekende zag, dat deze hem met wantrouwende blikken aanzag.

„Hebt gij het geld?” vroeg Raffles.

„Ja”, antwoordde de jonge man, „ik heb mij het geld verschaft, want ik kon mr. Morton niet bereiken.”

Hij opende de kas en nam daaruit verschillende pakjes Engelsch bankpapier, die hij Lord Lister overreikte.

Langzaam telde Raffles het papiergeld na en nadat hij de quitantie op de toonbank had gelegd, stak hij het geld in zijn borstzak met de woorden:

„Het is vreemd, dat mr. Morton, met wien ik reeds jarenlang zaken doe en dien ik als een zeer stipt, er-

varen koopman ken, zich dezen grooten verkoop aan mij laat ontglippen. Wilt u mijnheer voor mij groeten?"

Met een ironischen glimlach verliet hij weer het huis.

Toen hij de deur achter zich wilde dicht doen, hoorde hij, hoe een der twee heeren op zachten toon: „Vervloekte kerel!" mompelde.

John Raffles sloot de deur, stak een sigarette aan en ging vergenoegd rookend heen.

„Nu zal ik de schurken aan Scotland Yard overleveren", sprak hij tot Charly Brand, „opdat mijn vriend Baxter weer wat te doen krijgt. Die kerel schijnt weer te slapen."

In een huurrijtuig reed hij naar huis.

Na een half uurtje reeds verliet hij het huis weer, in de vermomming van een ouden, grijzen Engelschen marinekapitein, Charly Brand verkleed als roodharig Iersch bediende en per rijtuig begaven zij zich opnieuw naar de zaak van juwelier Morton.

Bij zijn binnentreden vond hij den jongen man bezig, verschillende kisten, die goud- en zilverwerken bevatten, uit te pakken.

„Ik kom hier", sprak John Raffles, terwijl hij een brief te voorschijn haalde, die voorzien was van Morton's stempel, „naar aanleiding van een schrijven van Mr. Morton, dat deze mij een week geleden zond waarin hij mij aanbood, zijn huis te koopen. Is die heer Morton aanwezig?"

„Het doet mij leed, maar Mr. Morton is tijdelijk op reis", klonk het antwoord.

„Op reis?" herhaalde Raffles op den toon der grootste verbazing.

„Op reis? Maar Mr. Morton schreef mij toch, dat hij mij heden verwachtte."

„Het spijt mij", antwoordde de jonge man, „Mr. Morton moest voor dringende zaken op reis".

„Dat is erg jammer", sprak de nieuwe bezoeker, „omdat ik slechts eenige uren verlof kon krijgen en reeds hedenavond naar mijn schip moet terugkeeren. Dan wilt gij zeker wel zoo vriendelijk zijn, mij toch even het huis te laten zien?"

De jonge man wist niet, wat hij zou antwoorden;

radeloos staarde hij John Raffles en Charly Brand aan.

„Ik ken het huis van vroeger", begon de vermeende koper weer, „als ik mij goed herinner, grenst aan dezen winkel een groote kamer met een uitgang naar de binnenplaats. Gij staat mij zeker wel toe, even te kijken?"

Zonder een antwoord af te wachten, liep Raffles achter de toonbank langs en reeds wilde hij de deur naar de kamer openen, toen plotseling de jonge man als een kat naar den indringer sprong, hem van de deur wegstiet en uitriep:

„Halt, mijnheer! Mr. Morton heeft mij uitdrukkelijk verboden, iemand gedurende zijn afwezigheid in de kamers toe te laten".

„Maak u toch niet belachelijk", antwoordde de kapitein, terwijl hij, quasi goedig, zijn rechterhand op den schouder van den jongen man legde. Tevergeefs trachtte deze zich hieraan te onttrekken.

Nog voordat hij iets had kunnen zeggen, had Raffles de deur naar de kamer geopend en een luide uitroep van goed voorgewende verbazing ontsnapte hem.

Hij staarde naar den in het bed liggenden juwelier, wiens doodengelaat als uit was gekneet op het kussen lag.

Op dit oogenblik trachtte de jonge man, die nog steeds door Raffles werd vastgehouden, zich los te rukken en te vluchten. Maar de vermeende koper hield hem vast en, nadat hij hem een slag tegen het voorhoofd had gegeven, legde hij den bewusteloozen jongen man op den grond neer.

Daarop begaf hij zich naar het in het vertrek aanwezige telefoontoestel, en liet zich verbinden met het hoofdbureau van politie, Scotland Yard.

„Zend dadelijk verscheiden bekwame mannen naar Lincolnstreet 16, huis van juwelier Morton", verzocht Raffles den bedienenden beambte van Scotland Yard. „Er is daar een groote misdaad gepleegd."

In minder dan tien minuten arriveerde een politieauto voor den winkel en de groote onbekende, die door de etalage-vensters naar de personen keek, die er uitstapten, sprak tot Charly Brand:

„Natuurlijk! Onze oude vriend, inspecteur Baxter, geeft zich persoonlijk de groote eer, een misdaad te ontdekken”.

Zoo was het. De inspecteur van politie betrad het eerst den winkel en John Raffles stelde zich aan hem voor als de kapitein der Engelsche marine, sir Charles Lobster. Met korte woorden vertelde hij, terwijl hij hem den brief van Morton toonde, waarvan de beambte niet kon vermoeden, dat lord Lister hem zelf had geschreven, dat de jonge man hem had belogen en hem had verteld, dat de juwelier Morton op reis was, terwijl de man in de kamer achter den winkel dood in zijn bed lag. Deze leugen had hem aanleiding gegeven om de hulp der politie in te roepen.

„Ik dank u”, sprak Baxter, op militaire wijze groetend, „wij zullen voorzichtigheidshalve den knaap dadelijk de handboeien aandoen”.

De beambten boeiden den jongen man en terwijl zij hem de stalen banden om de polsen legden, verschoof de mouw van den onderarm en detective Marholm deinsde plotseling terug, alsof hij een heet ijzer had beetgepakt. Hij sprak tot Baxter, naar den ontblooten onderarm van den geboeide wijzende:

„Kijk eens naar die tatoeëring, inspecteur Baxter!”

Baxter, de beambten, John Raffles en Charly Brand keken allen op en zagen op den linkerarm een zwart gebrande rechterhand met uitgestrekte vingers.

„Het teeken van de „Zwarte Hand”, sprak Baxter. — „Vervloekt! Wij hebben hier te doen met de zwaarste misdadigers. Die man daar is een lid van de geheime vereeniging der Italiaansche Camorra”.

Op dit oogenblik werd de deur der kamer opengeworpen, en de oudere makker van den geboeiden Italiaan snelde binnen, in de rechterhand een revolver, in de linker een dolk houdend.

„Maledetto!” brulde hij, „wat wilt gij hier?”

„Jou gevangen nemen!” riep Baxter uit.

„De duivel hale u allen te zamen!” antwoordde de Italiaan, terwijl hij zijn revolver op Baxter richtte.

Maar op hetzelfde oogenblik knalde achter Baxter een schot. Met een vloek liet de Italiaan de opgeheven revolver vallen en een bloedstroom vloeide uit zijn rech-

terhand. De detectives grepen hem, ontnamen hem den dolk, en boeiden hem ondanks alle tegenstand.

„Wie heeft op den kerel geschoten?” vroeg Baxter,

„Dat deed ik”, antwoordde John Raffles doodbe-daard, terwijl hij een cigarette aanstak.

De inspecteur van politie boog, en sprak:

„Dan hebt gij mij naar alle waarschijnlijkheid het leven gered, mijnheer!”

De zeeofficier glimlachte:

„Het is mij een groot genoegen, u in het leven te kunnen behouden, heer inspecteur! Ik zou u zeer missen!”

Nu klonk de stem van detective Marholm, die zijn chef toeriep:

„Kijk eens, inspecteur! Ook deze man heeft op zijn linkerarm het geheime teeken der Camorra!”

Baxter wierp hierop een korten blik, daarna ging hij met den politiearts, die hem vergezeld had, naar den doode, om dezen te onderzoeken.

De dokter verklaarde echter, dat het onmogelijk was, voorloopig vast te stellen, of de juwelier eene natuurlijke of een gewelddadigen dood gestorven was.

„Dan zullen wij het huis doorzoeken”, beval Baxter en allen begaven zich naar de hooger gelegen vertrekken.

Hier vonden zij echter niets verdachts. Slechts een grenzenlooze verwarring toonde aan, dat de kamers dagenlang niet gereinigd waren.

In een der vertrekken verrieden de rondliggende kleedingstukken, dat het door een vrouwspersoon werd bewoond.

Maar tevergeefs doorsnuffelden de detectives het huis, de dame was niet te vinden. En toch hoopten Baxter en Raffles beiden, van haar meer omtrent den dood van Morton te vernemen.

Waar was zij gebleven en wie was zij?

In deze kamer vond Raffles in een tafella een witten baard.

Vol belangstelling keken de detectives hem en braken zich tevergeefs het hoofd, tot welk doel hij gebruikt was,

Maar Raffles begreep het gebruik.

Hij hield den baard den oudsten Italiaan voor het gelaat en sprak lachend:

„Hier is Mr. Morton, heeren, al lijkt hij ook niet sprekend!”

Een woedenden blik werd hem door den geboeide toegeworpen.

Raffles had diens geheim ontdekt.

Deze Italiaan was in den afgeloopen nacht de valsche Mr. Morton geweest, die, inplaats van den doode, de juweelen aan de dame in den winkel toonde.

Baxter had uit de aangrenzende huizen eenige bewoners laten halen om van hen te vernemen, wie de bedienden van den heer Morton waren geweest en of men misschien wist, waar zij gebleven waren.

Tot groote verbazing van den inspecteur Baxter en ook van John Raffles, wezen de bureu van Morton den oudsten Italiaan aan als bediende van den overledene.

Daarentegen konden zij geen inlichtingen geven betreffende het uiterlijk van de huishoudster en de beide geboeide Camorristen zwegden.

Allcen Raffles wist, hoe de huishoudster er uitzag. Het moest de dame zijn, die hij in den nacht met de dievenlantaarn in den winkel had gezien, een mooie, blonde vrouw. Een niet alledaagsch gezicht en Lord Lister sprak tot zichzelf, dat hij deze dame onder de demi-mondaines in het Piccadilly-Circus of na theater-tijd in de Strand-restaurants wel zou vinden.

Hij nam afscheid van Baxter en beloofde, hem den volgenden dag in Scotland Yard te zullen opzoeken.

Toen Lord Lister den winkel reeds verlaten had, riep Baxter tot detective Marholm:

„Loop den kapitein na, ik vergat, hem naar zijn adres te vragen!”

En Marholm holde, zoo snel zijn korte beentjes hem konden dragen, Raffles na, en ontdekte hem, toen hij juist op het punt was, in een auto weg te rijden.

„Wacht als het u belieft, een oogenblikje!” riep hij bijna ademloos.

De Groote Onbekende liet den chauffeur nog even

halt houden en vroeg den naderenden Marholm, wat hij wenschte.

„Mijnheer de inspecteur wenscht uw adres”, riep de detective uit, „hij heeft het noodig voor zijn acten!”

„Best”, antwoordde Raffles, „hier hebt gij mijn kaartje.”

Hij haalde een kaartje uit zijn visiteboekje te voorschijn, vouwde het dubbel en gaf het aan Marholm.

„Groet den inspecteur van politie Baxter voor mij en herhaal hem nog eens, dat het mij veel genoegen doet, hem het leven te hebben gered!” riep hij Marholm toe en in hetzelfde oogenblik gaf hij den chauffeur het bevel, weg te rijden.

„Ik zal de boodschap overbrengen!” kon Marholm nog roepen, daarop tufte de auto heen en was na een minuut in het gewoel der menschen en voertuigen verdwenen.

Langzaam liep Marholm naar de juwelierszaak terug om Baxter het visitekaartje van den kapitein te brengen. Onder het loopen ontvouwde hij het kaartje, om het adres te lezen.

Hij moest plotseling blijven staan, en een luide kreet maakte de voorbijgangers opmerkzaam op hem.

Daarop barstte hij uit in een luid lachen en de omstanders dachten, dat hij dronken of krankzinnig was, toen hij proestend en schaterend oerliep. En hij lachte nog, toen hij zijn chef Baxter het kaartje gaf en deze, zoodra hij den naam las, als door een wesp gestoken, opsprong en uitriep:

„Raffles!”

„Jawel!” hijgde Marholm, bijna stikkend — „John C. Raffles zendt ons zijn visitekaartje. Jongens! De Groote Onbekende verdient het om inspecteur van politie van Londen te worden!”

De detectives lachten.

Maar de geboeide Camorristen wierpen elkaar een blik van verstandhouding toe. Zij wisten nu, wie hun in de val had gelokt, en zij zwoeren Raffles bloedige wraak.

VIERDE HOOFDSTUK.

IN HET HUIS VAN DEN BLOEDDORSTIGE.

Reeds dienzelfden avond hadden de Londensche bladen lange artikelen over de gevangenneming van twee leden der gevreesde Zwarte Hand en de vreemde omstandigheden, waaronder deze had plaats gehad.

„John Raffles, de misdadiger-detective!” schreeuwden de courantenjongens, en gaven hiermede den Grootten Onbekende een nieuwen eertitel.

Een diep gesluierde dame kocht aan het Strand een avondblad van een der jongens. Zij scheen zeer gehaast te zijn, want zij wachtte niet op het kleingeld, dat de jongen haar wilde teruggeven. Verbaasd keek de boy haar na; hij dacht, dat zij zich vergist had en daar hij een eerlijk kereltje was, liep hij haar na en haalde haar in juist toen zij in een auto steeg.

„Houdt het geld maar!” riep de dame hem toe en de auto verdween.

In de gesloten auto sloeg zij den sluier, die haar gelaat bedekte, terug en met bevende handen opende zij het avondblad.

„Raffles slimmer dan de Zwarte Hand” luidde het hoofd van het sensatieartikel op de eerste pagina en daarop volgde de beschrijving van de gebeurtenissen in den winkel van Morton.

Onder het lezen verscheen een uitdrukking van woede op het gelaat der dame, waardoor haar madonna-achtig, schoon gelaat een duivelschen trek kreeg. Haar volle lippen werden stijf opeen gedrukt en toen zij het artikel had uitgelezen, kneep zij de courant samen en fluisterde:

„Wij zijn ontmaskerd — vervloekt!”

Woedend stampte zij met haar klein, elegant geschoeid voetje op den vloer van het rijtuig.

Om zichzelf te kalmeeren, nam zij uit haar handtaschje een cigarette, die zij aanstak.

Nadenkend keek zij naar het drukke straatgewoel.

Haar gelaat had een harde, vastberaden uitdrukking en een gevaarlijk licht schoot uit haar mooie oogen, als de loerende blikken van een kat, die zijn prooi zoekt in het donker.

Het was een groote tocht dien zij maakte. De auto reed van het Strand over de Theems naar de Tower. Vlak bij de Towerbrug gaf de dame den chauffeur een teeken om halt te houden en riep zij een daar passerenden man met zwarten baard.

Deze schrok, toen hij zijn naam hoorde, liep naar de auto, en de chauffeur hoorde, dat de vreemdeling haastig eenige woorden in het Italiaansch wisselde.

Daarop riep hij tot den chauffeur: „Verder rijden”, en nam bij de dame plaats.

„Wat zeg je van de gevangenneming van onze kameraden, Charlotte?” vroeg de dame.

„Een vervloekte geschiedenis, Miss Toni”, antwoordde de zwarte man, „ik vernam het daar juist uit de couranten en dacht er over na, om onmiddellijk naar het clublokaal te gaan”.

„Wij moeten een middel vinden om de gevangenen te bevrijden en, wat nog gewichtiger is, dien Raffles onschadelijk te maken. Als wij hem te pakken krijgen, moet hij op ongekende wijze gemarteld worden”.

De man met den zwarten baard antwoordde schouderophalend:

„Ik geloof, dat de bevrijding van onze makkers ons zal gelukken, maar ik betwijfel of wij in staat zullen zijn, Raffles in onze macht te krijgen”.

Weer stampte de dame woedend met haar voet, en riep uit:

„Het moet! Hij had het voldoende moeten achten, Pietro en Jimmi het gestolene af te nemen.

Mij kwam de geheele zaak met den kooper van het paarlencollier al dadelijk verdacht voor. Ik vermoedde

een detective. Niemand kon vermoeden, dat wij met den Grooten Onbekende te doen hadden. Het was dom van mij, ik had gisteren het paarlencollier niet aan Jimmi en Pietro terug moeten geven.

Maar zij waren bang voor een ontdekking en wilden bovendien het sieraad voordeelig verkoopen.

Dit was nu een goede gelegenheid voor hen en wij zouden nu in het bezit zijn van meerdere duizenden ponden sterling, als niet" — zij zweeg en beet toornig in haar onderlip.

De zwarte sprak lachend:

„Als Raffles niet was gekomen en jullie het paarlencollier had afgenomen, benevens nog tweeduizend pond sterling en de beide domkoppen naar Scotland Yard had afgeleverd. Het is eigenlijk belachelijk, hoewel het mijn makkers zijn.

Jammer! Deze Raffles moest voorzitter van de Zwarte Hand zijn! Ik geloof, dat wij dan in staat waren om geheel Londen in het Kanaal onder te dompelen en alleen het geld over te houden."

„Uw oordeel is zeer eigenaardig", antwoordde Miss Toni. „Ons ongeluk schijnt u te amuseeren."

„Nee, maar wel het meesterstuk van Raffles", sprak de ander, „voor het overige plaats ik mij op uw standpunt, Miss Toni, dat het onze plicht is om iedereen, die onze makkers schade berokkent, het scheermes door de keel te jagen."

De auto hield stil bij den hoek eener donkere straat en Miss Toni verliet met den donkerharigen man het voertuig.

Nadat zij den chauffeur hadder betaald, liepen zij de donkere straat in en bleven staan voor een bescheiden huis van twee verdiepingen. Een hooge stoep leidde naar de huisdeur en onder de bel stond op een porceleinen bord te lezen:

Dr. Sabatini,

Arts en Verloskundige,

Een oude vrouw opende de deur en liet hen binnen, een Italiaanschen groet mompelend.

Miss Toni scheen het huis te kennen, want zonder

vragen ging zij langs de trap naar boven en zonder kloppen trad zij een kamer binnen, waar verschillende mannen bijeen zaten.

Hun gebruide gezichten en zwarte baarden verrieden duidelijk, dat zij Italianen waren. Met zuidelijke levendigheid begroetten zij Miss Toni en haar geleider en galant hielpen zij het meisje haar pelsmantel afleggen. De mannen maakten den indruk, beschaafde en goed opgevoede gentlemen te zijn.

Zij waren met zorgvuldige elegance gekleed en schenen van Italiaanschen adel te zijn, want Miss Toni noemde hen graaf en baron. Niemand had in deze heeren de hoofden van de beruchte Camorra, de Zwarte Hand, vermoed.

„Waar is Dr. Sabatini?" vroeg Miss Toni aan een hunner.

„Hij heeft een conferentie met Sergew Iwanowitsch in de zijkamer. De Rus is heden met belangrijke berichten uit Petersburg gekomen. Men bereidt daar een nieuwe revolutie voor en wij hopen daarbij nu meer voordeel te hebben dan bij de laatste, waar die laffe Revolutionairen bang waren voor de Regeering."

„Ik denk, dat het van meer gewicht is om dadelijk met Dr. Sabatini te spreken over de bevrijding van onze makkers", antwoordde Miss Toni.

„Wees onbezorgd", sprak een ander, „de kameraden van onze afdeling detectives hebben zoeven hunne bevelen ontvangen van Dr. Sabatini. Het is bijna zeker, dat reeds hedennacht de gevangenen zullen worden bevrijd en hier komen."

Een zilveren bel weerklonk in de aangrenzende kamer. Dit was het teeken, dat Dr. Sabatini zijn conferentie had beëindigd en dat de wachtenden konden binnentreden.

Miss Toni opende de deur en trad, gevolgd door de Camorristen, de kamer van Sabatini binnen.

Het vertrek was gevuld met zware, donkere meubelen. Een prachtig gebeeldhouwde schrijftafel stond dicht bij de vensters, die door zware fluweelen gordijnen waren bedekt. Twee brandende kaarsen in hooge, zilveren kandelaars wierpen hun licht over een menigte papieren op de schrijftafel en over een ouden man met

witten baard, die aan het schrijfbureau zat en wiens uiterlijk deed denken aan dat van een Doge van Venetië uit de oude tijden.

Dit was Dr. Sabatini, het opperhoofd der Zwarte Hand, de president der meest gevreesde en gevaarlijke misdadigersvereeniging der wereld.

Niemand zou dien grijsaard met zijn welwillend en eerbiedwaardig uiterlijk hebben verdacht van een dier vreeselijke misdaden, welke hij nad gepleegd en toch kon een tijger niet wreeder zijn dan deze oude man.

Vol trots noemde hij zich „De Bloeddorstige”.

In eerbiedige houding bleven de binnenkomenden in de deuropening staan en alleen Miss Toni mocht, na een handbeweging van den ouden man, op een stoel naast de schrijftafel plaats nemen, nadat de Rus Iwanowitsch van dezen zetel was opgestaan.

Dr. Sabatini keek Miss Toni scherp en doordringend aan en sprak :

„Wat voor een grenzenlooze domheid hebt gij begaan?”

„Een domheid?” vroeg Miss Toni met zachte stem.

„Ja zeker, een domheid”, herhaalde Dr. Sabatini, „gij hadt, toen Morton dood was, dadelijk alles van waarde moeten meenemen en doen verdwijnen.”

„Wij hoopten”, antwoordde het meisje, „de stukken van waarde uit de zaak tot goede prijzen te kunnen verkoopen. Daarom bleven wij!”

„De stommerikken zullen gestraft worden”, sprak Dr. Sabatini. „Ik zal hen naar onze afdeling in New York sturen en zij moeten daar weer als nieuwelingen beginnen. Het is eenvoudig ondenkbaar, hoe gij een zaak, die zoo goed was voorbereid, hebt kunnen bederven.

Het was mij gelukt, door aanbevelingen Pietro als huisbediende bij den juwelier te plaatsen en eveneens jou als huishoudster.

En daarna, toen de man zonder opzien door mij naar de eeuwigheid was geholpen en gij zijn paarden en diamanten tot uw beschikking hadt, laat ge u door dien kwajongen van een Raffles overdonderen.”

Hij wendde zich tot de Camorristen, die bij de deur waren blijven staan en sprak :

„Ik heb een plan uitgewerkt, om den grooten onbekende en zijn handlanger te straffen. Binnen drie dagen zal deze man voor zijn brutaliteit om twee onzer makers aan de politie over te leveren, met den dood worden gestraft. Hier is het vonnis, graaf Albergo.”

Deze naderde Dr. Sabatini en nam een vel papier in ontvangst, dat voorzien was van een zwarte hand, een doodshoofd en twee daaronder gekruiste beenderen en waarop het doodvonnis geschreven stond van John C. Raffles.

Nadat de graaf het geschrift had doorgelezen, gaf Dr. Sabatini hem een couvert, waarop met de schrijfmachine het juiste adres van Lord Edward Lister alias John Raffles was geschreven.

„Deze brief moet den man nog dezen nacht worden gebracht”, beval Dr. Sabatini, „en hier is het plan. Volgt het nauwkeurig op, dan zal de groote onbekende over drie dagen niet meer tot de levenden behooren.”

Hij maakte een handbeweging als teeken, dat hij verder niet lastig gevallen wenschte te worden.

Met een eerbiedige buiging namen de Camorristen afscheid, terwijl Miss Toni de haar toegestoken hand van Dr. Sabatini, waaraan een buitengewoon groote, prachtige diamant schitterde, aan haar lippen drukte.

Daarop verliet ook zij het vertrek.

Het was tegen twee uur in den nacht, toen de huisbel der woning van Lord Lister in Regent Park weerklonk en de uit zijn slaap gewekte oude kamerdienaar door het kleine raampje in de huisdeur de donkere gestalte van een man zag, die hem op zijn vraag, wat hij wenschte, antwoordde :

„Hier is een gewichtige brief, dien hij nog heden nacht aan Lord Lister moet geven.”

Door de opening schoof hij den bediende den brief toe en verdween. Deze ging in de slaapkamer van Lord Lister om zijn meester te wekken.

Raffles opende den brief en las hem kalm door. Daarop kleepte hij zich vluchtig aan en begaf zich naar het slaapvertrek van Charly Brand, een verdieping hooger.

Verschrikt sprong Charly op en riep :

„Is er iets gebeurd?”

„Niets van beteekenis”, antwoordde Raffles, „men zond mij alleen mijn doodvonnis.”

„Je doodvonnis?” herhaalde Charly Brand, zonder te begrijpen. „Heb je dan een moord gepleegd?”

„Dat niet”, antwoordde Raffles, „maar ik ben zoo vrij geweest, twee leden van een moordenaarsbende aan de politie over te leveren. Dit doodvonnis bevat trouwens ook het jouwe, mijn jongen!”

„Ik vind het een onaangenaam zaakje”, meende Charly Brand. „Ik heb nog niet veel zin, een geweld-

dadigen dood te sterven. Wat denk je te doen?”

„Wij zullen morgen vroeg”, antwoordde Raffles, „het kleine huis van twee verdiepingen in de Websterstreet betrekken, dat ik voor twee maanden huurde. Wij moeten onze huidige woning een tijdlang mijden, tot dat ik met die misdadigersbende heb afgerekend. Deze zaak is een beetje ernstiger dan een met een der heeren van Scotland Yard. Het zijn brutale schurken, met wie wij te maken hebben, maar ik zal hen te woord staan.

Dit wordt een interessant geval!”

VIJFDE HOOFDSTUK.

LIST TEGEN LIST.

De Websterstreet was een nauwe, donkere straat en hierin bevond zich het kleine, smalle huis, dat Raffles voor eenige maanden had gehuurd, om behalve zijn villa, een toevluchtsoord te hebben.

Het was slechts drie ramen breed en slechts voor één gezin ingericht.

De vorige eigenaar was gestorven en John Raffles had van de erfgenamen het huis met den geheelen inboedel gehuurd.

„Wij moeten hier een tijdje ons zelf bedienen”, sprak de groote onbekende tot zijn vriend, nadat zij het huis waren binnengetreten. „Ik wensch niet, dat iemand in de buurt opmerkt, dat dit huis bewoond wordt.

Wij zullen de luiken gesloten houden en de zware gordijnen, die voor de ramen hangen, stellen ons in staat om binnen licht te branden, zonder dat iemand op straat het merkt. En nu zullen wij het ons voor alles gemakkelijk maken. Ik zal de kachel aanleggen en jij kunt intusschen levensmiddelen en wat er meer nodig mocht zijn, inkoopden.”

Een uur later zaten zij bij een vroolijk brandend

haardvuur een kop thee te drinken en Raffles vertelde Charly Brand gebeurtenissen uit zijn vroeger leven in Indië en Afrika.

Teen het donker werd, draaide Raffles de lamp in de kamer uit en opende de gordijnen voor de vensters. Door de reten van de gesloten luiken kon hij door de smalle straat kijken, want een voor het huis staande lantaarn verspreidde voldoende licht.

John Raffles had eenige minuten door de reet gekeken, toen hij zich tot Charly Brand wendde en sprak:

„Kom eens hier, Charly, en kijk eens naar den man, die tegenover ons huis in die oude portiek zit en blijkbaar zoo vol attentie naar ons huis kijkt alsof het de Westminster Abdij was of het Paleis van den Koning.”

Charly Brand ging naar zijn vriend en keek naar de donkere gestalte aan de overzij.

„Waarvoor houdt je dien man?” vroeg Raffles.

Charly antwoordde:

„Ik kan zijn gezicht niet zien, hij heeft zijn hoed ver over het voorhoofd getrokken. Maar naar zijn kleeding te oordeelen, is het een Italiaansche draaiorgelman,

zooals men die veel in de straten van Londen ziet."

„Je hebt gelijk, „antwoordde Raffles, „het is geen detective, maar een Italiaansche orgeldraaier. Zulk een vermomming kiest een detective niet, het zou te veel opvallen. En als men zich verkleedt, mag men niet opvallen, of wel men moet een geestelijke, een ambtenaar of een militair voorstellen, iemand voor wien de menschen respect hebben."

„Welk belang kan die man er bij hebben, naar ons huis te kijken?"

„Je bent een domoor", sprak John Raffles, „ondanks al mijn voorzorgsmaatregelen is het dien schurken, dien Camorristen, gelukt, ons spoor te volgen en die man staat daar aan de overzij alleen voor ons.

Het is een der Camorristen en ik wed, als naar gewoonte, tien pond sterling tegen een pruimepit, dat ik gelijk heb.

Alle Italianen buiten hun land, alle orgeldraaiers en fruithandelaren in Londen behooren tot de Camorra. Maar ik zal het den man daar ginds een beetje ongemakkelijk maken. Ik wensch hem niet als schildwacht voor het huis.

En die lui moeten merken, dat ik niet bang voor hen ben. Iedere Engelsche misdadiger, die aan onze galgen den dood vond, is een gentleman vergeleken bij die laffe, achterdochtige, moordzuchtige schurken.

Het zijn duivels in menschengedaante. Zij hebben geen eerbied voor leeftijd of geslacht.

En nu, Charly, moet je toonen dat je een waardig leerling van mij bent. Je moet dien kerel weg zien te krijgen."

„Best!" antwoordde Charly, „zeg mij maar, wat ik moet doen."

„Luister", antwoordde Raffles, „je verlaat het huis door de tuindeur. Daarna klim je over de schuttingen van de aangrenzende tuinen tot aan het vierde huis van hier. Ik heb dat alles al bekeken toen ik het huis kocht.

Het is zonder eenig gevaar en heel gemakkelijk te doen.

Het vierde huis is onbewoond. Hier heb je een sleutel ervan, hij past op de huisdeur. Door die deur, welke je open laat, ga je de straat op. Ga eerst een eindje

naar rechts, ga naar den overkant en kom dan terug aan de zij waar de Italiaan staat.

Zoodra je bij den kerel bent gekomen, ga je dichtbij hem staan, steekt je pijp aan en rookt hem in het gezicht om hem te tergen.

Laat al het verdere aan mij over. Ik denk, dat de kerel gauw zal heengaan. Dit oogenblik zal ik gebruiken door hem te volgen. Jij keert daarna in huis terug en bewaakt het, opdat geen van die zwartharige schurken bij ons kan binnensluipen."

Charly Brand maakte zich gereed. Daarna opende hij een geheime kast in de gang, waarin verschillende wapens hingen. Hij nam een revolver en wilde die in zijn zak steken.

Maar Raffles sprak hoofdschuddend :

„Leg dat wapen weer op zijn plaats, Charly, het dient nergens toe, dat zware ding mee te dragen. In een strijd met de Camorristen zou je er geen nut van hebben. Zij zijn veel te geslepen om man tegen man te vechten. Zij vallen iemand steeds in den rug aan."

„Zal ik dan ongewapend gaan?"

„Ja", antwoordde Raffles, „je wapen zal ik zijn en ik hoop, dat je niet twijfelt aan de deugdelijkheid ervan."

„Nee", sprak Charly Brand, „je hebt mij reeds uit de pijnlijkste omstandigheden gered, zonder dat ooit een haar van mijn hoofd is gekrenkt."

„Ga dan nu."

Lord Lister bracht zijn jongen vriend naar de achterdeur, opende deze en sprak,

„Tel nauwkeurig vier tuinen. Tot weerziens!"

Daarop verdween Charly over de schutting.

Raffles ging weer naar het venster om de uitwerking van Charly's komst op den vreemdeling te zien.

Het duurde een kwartier eer Charly met slenterende schreden de straat afkwam. Met de handen in de zakken van zijn overjas en den kraag in de hoogte blies hij den Italiaan, toen hij dezen genaderd was, dikke tabakswolken in het gelaat.

Raffles lachte zachtjes en fluisterde:

„Hij doet het heel handig!"

En alsof hij hem wilde doorrooken, blies Charly

Brand onophoudelijk den rook zijner tabakspijp in het gezicht van den vreemdeling.

Nu ging de orgeldraaier eenige schreden meer naar links.

Dadelijk volgde Charly hem.

Maar nu werd de man boos. Met een woedend gebaar keerde hij zich om en riep op zoo luiden toon, dat Raffles het achter de gesloten luiken kon hooren ;

„Maledetto! Zoekt gij ruzie met mij?”

Charly Brand lachte minachtend en spuwde op Engelsche manier voor de voeten van den Italiaan.

Als antwoord stiet de ander een groven Italiaanschen vloek uit.

Charly Brand spuwde opnieuw en sprak :

„De duivel moge je halen, gele Italiaan! Als jij mij in den weg staat en mij belet om te spuwen, waar ik wil, dan zal ik je een flinken por in je ribben geven op echt Engelsche manier.”

Charly bootste op uitstekende wijze de spraak van een Ier na.

Maar de ander bleef ondanks de zware beleediging merkwaardig kalm.

In het halfdonker der straat zag Raffles dat de Italiaan een sigaar aanstak.

Daarop ging hij langzaam verder.

Charly volgde.

Nu waren beiden zoover verwijderd, dat de groote onbekende ze nog slechts onduidelijk kon zien.

Charly Brand moest weer een beleediging hebben geuit.

Daar weerklonken van de andere zijde der straat de haastige schreden van een man.

Dadelijk vermoedde Raffles, dat de komst van dien man in verband stond met den Italiaan en Charly Brand.

Eenige seconden luisterde hij ademloos en hij zag, dat een mannelijke gestalte als een roofdier langs de straat sloop naar de beide twistenden.

Een korte woordenwisseling volgde, daarna eenige luide Engelsche vloeken en eindelijk weerklonk een kreet :

„Raffles! Raffles!”

Nu trok deze een pelsmuts over het hoofd, deed haastig een jas aan, waarin een Browning pistool stak en stormde de straat op.

Er konden slechts enkele seconden verlopen zijn sinds hij den kreet had vernomen. Maar geen spoor was er in de straat meer van Charly Brand te ontdekken, alleen een gebroken tabakspijp lag op het plaveisel.

Dit was zelfs voor Raffles een sterk stukje.

Hij dacht na :

„Brand was niet alleen. Hij was met den Italiaan en den anderen man. Met behulp van dezen derde had de Italiaan Charly overmeesterd en weggesleept. Maar toch! Drie menschen konden in Londen onmogelijk spoorloos verdwijnen! Zij moeten te vinden zijn!”

De groote onbekende snelde de straat langs tot aan den hoek der Liverpoolstreet.

Daar stond in behaaglijke rust een agent van politie, tot wien Raffles riep:

„Hebt gij hier eenige oogenblikken geleden drie mannen gezien, die uit de Websterstreet kwamen?”

„Ja, mijnheer!” antwoordde de agent op beleefden toon.

„Welken weg namen zij?” vroeg Raffles.

De politieagent dacht even na en antwoordde:

„Zij gingen de straat over naar den hoek aan den overkant, of liever twee van hen liepen en sleepten een derde mee, die blijkbaar te veel had gedronken.”

„Die man was niet dronken, maar door een slag bewusteloos gemaakt. Dat hadt gij moeten zien!”

„Het is mijn zaak niet, Sir,” antwoordde de agent, „om te onderzoeken, wat ik niet kan weten. De mannen namen daarginds een rijtuig en reden in de richting van de Theems.”

„Kent gij den koetsier?” vroeg Raffles op zenuwachtigen toon.

„Neen, mijnheer, in dit stadsgedeelte komen zelden rijtuigen.

Als gij echter een misdaad vermoedt, zal ik hulp doen aanrukken.”

„Dat is doelloos,” antwoordde Raffles, „ik zal het zaakje alleen opknappen.”

Langzaam ging hij naar zijn huis terug. Hij had in

zijn opgewondenheid vergeten te sluiten en was ongerust, dat iemand zou zijn binnengeslopen. Maar zijn vrees bleek ongegrond.

Hij vond bij zijn huiszoeking niemand en ging, in gepeins verzonken, bij den haard zitten.

Hij moest Charly Brand te hulp komen. Die kerels hielden een kort proces.

Plotseling hoorde hij boven zijn hoofd duidelijk het kraken van planken, zooals men dat verneemt als iemand er over loopt.

John Raffles luisterde met gespannen aandacht.

Maar onmiddellijk was alles weer rustig.

Hij stond op en liep naar de deur, die naar de gang leidde. Toen hij er vlak bij stond en de deur juist wilde openen, zag hij, dat de kruk bewoog.

Bliksemsnel schoof hij den grendel, die zich aan de deur bevond, ervoor. Als antwoord klonk een luide Italiaansche vloek.

Een wapen bezat Raffles niet. Zijn overjas, waarin de revolver, hing in de gang.

Hij overlegde een oogenblik, toen trad hij naar het venster en keek naar buiten. Hij zag, dat de orgeldraaier weer tegenover zijn huis stond. Hij had den hoed niet meer zoo diep over de oogen getrokken en Raffles merkte op, dat de man een vollen baard droeg.

Dadelijk haalde hij uit zijn borstzak een pakje zwarte baardwol te voorschijn, dat hij, om zich snel te kunnen vermommen, altijd bij zich droeg. Met kleefstof bevestigde hij den zwarten baard aan zijn kin en met behulp van een spiegeltje veranderde hij zijn gelaat op meesterlijke wijze, terwijl zijn vijanden aan de andere zijde der deur tevergeefs trachtten, deze te openen.

Daarop snelde hij door een kleine, aan den tuin grenzende achterkamer, opende zacht het venster van dit vertrek en sprong onhoorbaar naar buiten.

Eenige minuten later zag de Italiaan op straat iemand naderkomen en hij gaf zijn makkers, die zich in de woning van Raffles bevonden, een teeken.

De vreemdeling was intusschen dichtbij gekomen en, terwijl hij een sigarette te voorschijn haalde, ver-

zocht hij den Italiaan, die op wacht stond, om vuur.

Bereidwillig wilde deze een doosje lucifers te voorschijn halen, maar reeds ontving hij een vuistslag tegen den slaap en bewusteloos viel hij neer.

Haastig boog de vreemdeling zich over hem heen, nam hem den hoed van het hoofd, trok hem de overjas uit en kleedde zichzelf hiermede. Hij bond den Italiaan vast met de leeren riemen, die hij bij zich droeg, daarop draaide hij een prop van zijn zakdoek, stopte die den bewusteloze in den mond en opende met een looper de huisdeur, die het dichtst bij was. Hierachter legde hij den man neer, sloot daarna de deur weer en ging zelf op de plaats van den Italiaan staan.

Hij moest een kwartier wachten, daarna zag hij eenige mannen uit zijn huis komen, die hem vloekend naderden.

„Hij is gevlucht. Wij gaan nu naar de Club. Volg ons!” sprak een der mannen op zachten toon tot hem.

Raffles volgde zijn vijanden en dacht na over een plan, hoe hij zich uit de klauwen van deze geheele bende zou redden.

Hij begreep, dat hij met brutale kerels te doen had, die voor niets terugdeinsden.

Behalve een doek, dien hij in den jaszak van den geknevelden Italiaan had gevonden, droeg hij geen wapenen bij zich.

Na een wandeling van een half uur hielden de Italianen halt voor een kleine woning. Na een bepaald teeken werd de voordeur geopend en zij verdwenen.

Vastberaden ging Raffles ook bij de deur staan, waar hij het door hem afgeluisterde teeken nabootste en zonder aarzeling werd ook hem de deur geopend.

Een oude Italiaansche vrouw liet hem binnen. Aan het eind der gang stond een deur half open en uit de kamer weerklonken woest door elkaar schreeuwende mannenstemmen.

Het waren verwenschingen, die zij uitten, omdat Raffles hun was ontvlucht. Daarop riep een der Italianen:

„Dr. Sabatini heeft bevolen, dat de handlanger van Raffles, die in den kelder gevangen zit, in een zak

gepakt moet worden, die bezwaard moet worden met molensteenen en nog hedennacht in de Theems geworpen."

Nauwelijks had Raffles deze woorden gehoord, of hij sloop langs de trap, die naar den kelder leidde, naar beneden, waar hij in een afgesloten gedeelte het kermen en zuchten van een mensch vernam.

Een eenvoudig slot, dat Raffles zonder eenige moeite opende, gaf hem toegang en in het volgende oogenblik bevond hij zich bij Charly Brand, die op den vloer lag.

Haastig maakte hij diens boeien los, trok hem de prop uit den mond en vroeg fluisterend:

„Ik ben het! Kan je loopen?"

„Jawel!" antwoordde Charly zacht. „Ik kan loopen als de beste Engelsche windhond."

„Goed", sprak zijn vriend, „volg mij dan en wees over niets ongerust. Zorg er alleen voor, dat je wegkomt. Wees onbezorgd over mij, wat er ook gebeurt."

Charly Brand's hand vasthoudend, leidde hij dezen langs de trap tot in de gang. Daar zat de oude Italiaansche vrouw te breien.

ZESDE HOOFDSTUK.

EINDELIJK OVERGELEVERD.

Twintig paar oogen keken Raffles vol haat aan, toen hij zwaar geboeid in de achterkamer op den vloer lag. De misdadigers schreeuwden hem de gemeenste verwenschingen en vloekwoorden toe, toen de deur plotseling werd geopend en verschillende mannen met dr. Sabatini verschenen.

Dadelijk trad een diepe stilte in.

Niemand durfde zich bewegen, zoo groot was hun ontzag voor den „Bloeddorstige".

Toen zij de beide mannen zag, wilde zij schreeuwen, maar reeds sloot John Raffles haar den mond.

Daarop riep hij Charly Brand toe:

„Schuif de grendels terug van de deur, — en nu vooruit! Ik volg!"

Haastig gehoorzaamde Charly dit bevel en hij hoorde alleen nog dat Raffles hem zacht toeriep:

„R. P."

Dit was de afgesproken benaming voor hun woning in Regent Park. Daarop liep Charly Brand, zoo snel zijn voeten hem konden dragen, de straat op en spoedig was hij uit het oog verdwenen.

Hij zag het wanhopige gevecht niet meer, waarin zijn vriend was gewikkeld.

De oude vrouw had de polsen van den Grooten Onbekende met bovenmenselijke kracht vastgehouden en door hun worsteling was de stoel, waarop de oude zat, omgevallen. Dit geluid had de Camorristen uit de achterkamer naar de gang gelokt. Als een bende wolven stortten zij zich op Raffles en overweldigden hem, ondanks zijn wanhopige zelfverdediging.

Het welwillende glimlachje was nu van zijn gelaat verdwenen, hij vertoonde zich nu in zijn ware gedaante.

Zijn wenkbrauwen waren loerend samengeknepen en met snijdenden blik keek hij naar Raffles.

„Zoo, ben je daar", sprak hij tot den geboeide, „dat bevalt mij".

„Mij niet minder", lachte de Grootte Onbekende,

„ik heb allang gewenscht, den grootsten schurk der geheele wereld te leeren kennen”.

„Hondsvod!” siste de Bloeddorstige. „Nu, er viel hier niet veel voor je te stelen”.

„O, toch wel!” lachte Raffles vergenoegd, „ik heb mijn vriend gestolen”.

Verbaasd keek de bloeddorstige zijn mannen aan. Zij hadden hem nog niets verteld van de vlucht van Charly Brand.

„Waar is de handlanger van dezen kerel?” vroeg dr. Sabatini.

„Bevrijd en gevlucht!” antwoordde een der Camorristen.

„Duivel!” vloekte Dr. Sabatini, „en wiens schuld is dat? Wie had de wacht?”

„Wij hielden hier in huis geen wacht voor zod-
zakelijk”, antwoordde graaf Albergo.

„Die man moet morgen weer in onze macht zijn. Hij kent ons geheim lokaal en is dus gevaarlijk voor ons. Als ge hem hebt gevonden, snijdt hem dan dadelijk de keel af. Hij mag niets verraden.”

Nu sprak de Bloeddorstige weer tot Raffles.

„Je zult wel weten, waarom je moet sterven. Je zult den morgen niet meer beleven. Het was verstandiger geweest, als je je niet met onze zaken had bemoeid”.

„Het was allang mijn plan, om u voor uw misdaden te straffen, dr. Sabatini. Onze politie is niet tegen u opgewassen. Daarom beschouw ik het als mijn sport, het voor haar op te nemen en u te toonen, dat al die moorden niet ongestraft gepleegd worden. Zulke schurken, die er een beroep van maken om hunne medemenschen de keel af te snijden, behooren aan de galg en ik zal spoedig het genoegen smaken, u eraan te zien hangen.”

Een schreeuw van woede onderbrak de woorden van Raffles. Met gebalde vuisten stond de oude man voor hem, en een blik van doodelijken haat trof den Grooten Onbekende.

„Neemt hem mee!” beval de Bloeddorstige.

„Waar moet hij sterven?” vroeg graaf Albergo.

„Domoor” lachte Raffles, „als gij niet voortmaakt,

zal mijn vriend u geheel Scotland Yard op uw dak sturen!”

„Maledetto!” vloekte dr. Sabatini, „dat is waar. Wij moeten dit huis verlaten. Laten wij ons dus haasten en in mijn huis samenkomen. Morgen zullen wij zijn huis met een bezoek vereeren.

Ik hoop, dat het de moeite waard zal zijn, wat hij voor ons bijeengestolen heeft.

Brengt hem in de bovenkamer. Ik zal hem daar zelf behandelen. Waar is Miss Toni?”

„Zij wacht op mij in het restaurant Monti”, antwoordde graaf Albergo.

Nu grepen verschillende kerels Raffles op en sleepten hem langs een trap naar een hoogere verdieping.

In een donker vertrek bonden zij hem op een stoel vast.

Dr. Sabatini bracht een wekkerklok mee, een uurwerk zooals men ze in goedkoope winkelt ziet.

Maar de groote wijzer was afgeschroefd en daarvoor inplaats bevond zich een smal, vlijmscherp scheermes.

Dr. Sabatini zette het uurwerk op een zuil. Daarop knoopte hij aan een haak, die aan het plafond was bevestigd, een langen zijden draad, die vlak langs het uurwerk liep, zoodat het over den rand heenreikende scheermes den draad op een bepaald punt moest doorsnijden.

Aan dezen draad bond dr. Sabatini eenige centimeter onder het uurwerk een dynamietbom. (Zie het titelblad).

Na het ontploffen van deze helsche machine zou de politie hier niet veel meer kunnen vinden.

„Zet den wekker zoo, dat hij over vijf minuten zijn werk doet”, sprak dr. Sabatini tot graaf Albergo, „en verlaat daarna onmiddellijk het huis. Ik ben bang, dat de vluchteling de politie heeft gewaar-
schuwd. Vooruit! Zet den gevangene voor de klok. Hij kan van zijn laatste oogenblikken genieten”.

De Camorristen schoven Raffles tot dichtbij het uurwerk. Daarop onderzochten zij nogmaals zijn boeien en gingen heen.

Dr. Sabatini, die het langst bleef, sprak tot den geboeide:

„Je ziet, dat je eindelijk je meester hebt gevonden. Aangename reis!”

Met een hoonenden lach ging hij naar de deur.

Maar John Raffles riep hem na:

„Denk eraan, dat ik je de galg beloofd heb!”

„Hondsvod!” stiet de ander woedend uit.

Daarop verliet hij de kamer en sloot de deur.

Eenige seconden later hadden de Camorristen het huis verlaten.

Raffles herademde.

„Domme kerels”, sprak hij tot zichzelf, „ze denken mij als een luchtballon naar de andere wereld te sturen en zij vergeten, dat daarvoor in de eerste plaats mijn eigen toestemming noodig is. Aan het werk dus!”

De brandende kaars, die op tafel stond, verspreidde voldoende licht om den Grooten Onbekende zijn werk gemakkelijker te maken.

Hij schoof langzaam vooruit met den stoel, waarop men hem geboeid had.

Voorzichtig boog hij zich voorover, met zijn mond nam hij het wekkerklokje op en gooide het op den vloer.

Nu liet hij ook zichzelf vallen en ging zoo liggen, dat zijn rechterhand, die aan een der stoelpooten vastgebonden was, het scheermes kon beetpakken.

Na eenige oogenblikken had Raffles zich van zijn boeien bevrijd.

Hij rekte zijn leden uit, ging daarop naar de deur en opende deze met een kleinen steeksleutel, dien hij in zijn vestzakje had.

Haastig verliet hij nu het huis door de tuindeur, want hij vermoedde, dat een wacht van Camorristen het huis bewaakte.

Als een kat sprong hij over de schuttingen der aangrenzende tuinen en eindelijk bereikte hij door een leegstaand gebouw de straat.

Van daar kon hij het huis zien, waarin men hem gevangen had gehouden.

Twee mannen stonden aan de overzij der straat er naar te kijken.

Raffles lachte en liep verder.

Hij ging een kleinen winkel binnen en kocht zich voor het laatste geldstuk, wat hij had, cigaretten. Toen hij, behagelijk rookend, verder ging, hoorde hij plotseling aan het eind der straat een geweldige ontploffing.

Terzelfder tijd snelden de beide mannen, die Raffles voor het huis had zien staan, de straat langs en schreeuwden:

„Brand! Brand!”

Van alle kanten stroomden menschen toe en eindelijk kwamen brandweer en politie,

Er viel niets meer te redden.

Het huis was geheel verwoest en de brandweer nam als oorzaak gasontploffing aan.

Maar Raffles wist beter.

Hij had een rijtuig genomen en reed naar huis.

Charly Brand wachtte in zenuwachtige spanning op hem en ontving hem met de woorden:

„Waar bleef je zoo lang?”

„Men heeft mij in de lucht laten vliegen”, lachte Raffles. „De Camorristen hielpen mij met een dynamietpatroon naar de andere wereld.

Raffles is dood — leve Raffles!”

De Groote Onbekende sprak nu op meer ernstigen toon:

„En nu mijn jongen, betaal den koetsier, die voor de deur wacht, dan ga ik soupeeren. Het wordt tijd!”

Na het souper kleedde Raffles zich zorgvuldig en sprak tot Charly Brand.

„Je moet nu met mij meegaan en ook de oude kamerdienaar Victor. Jullie gaat tot nader order in het Cecil Hotel wonen. Noem je daar mr. James Bennet uit Manchester.

Ik kom je daar morgen bezoeken. Verlaat het hotel niet, voordat ik je afhaal”.

Charly Brand maakte zich gereed en met den ouden kamerdienaar verliet Raffles, nadat hij alles goed had afgesloten, de villa.

Aan het Strand nam hij afscheid van Charly en reed alleen verder.

Voor het bekende, voorname restaurant der demi-

monde steeg hij uit. In dit lokaal hoopte hij Miss Toni te zullen vinden.

Graaf Albergo had deze plaats genoemd als zijn rendez-vous met haar.

John Raffles doorliep de weelderig-uitgedoste zalen en zag in een stil hoekje „de dame met de dievenlantaarn”; zooals hij haar noemde, zitten, waar zij blijkbaar op iemand wachtte.

Graaf Albergo was nog niet aanwezig.

Met de vrijmoedigheid van een man van de wereld nam Raffles aan haar tafeltje plaats en op ongegeenerden toon vroeg hij:

„Willen wij samen soupeeren?”

„Ik dank u”, antwoordde de Miss, „ik wacht op een vriend”.

„Op graaf Albergo?” vroeg Raffles op zachten toon, zich amuseerend over het verbaasde gelaat van de dame. Zenuwachtig keek zij hem aan en vroeg:

„Hoe weet gij dat?”

„Ik weet alles, ik ben gedachtenlezer”, schertste de Groote Onbekende. „Als gij mij uw mooie handen wilt geven, zal ik u uit de lijnen waarzeggen”.

„Gij schertst, mijnheer”.

„Nee, Lady, volstrekt niet, ik kan u het verleden en de toekomst onthullen”.

„Onzin,” antwoordde Miss Toni, „dat is onmogelijk!”

„Ik wed het!” lachte Raffles.

„Goed”, sprak de dame, „wed een banknoot van tien pond tegen een souper met mij. Kunt gij mij zeggen, waar ik vanmiddag ben geweest?”

John Raffles nam een banknoot van tien pond uit zijn portefeuille en legde die op tafel.

„Ik neem het aan”, sprak hij.

„Allright”, lachte Miss Toni, hem haar handen voorhoudend. „Ga uw gang —”

Lord Lister hield haar handen vast en keek en oogenschijnlijk zeer oplettend naar. Daarop sprak hij op zachten toon.

„Gij zijt heden bij Dr. Sabatini geweest!”

Verschrikt keek Miss Toni hem aan en haar handen welke hij vasthield, beefden.

„Hoe kunt gij dat weten?” vroeg de mooie misdadigster met trillende lippen.

„Ik zei u immers dat ik gedachtenlezer ben”, schertste Raffles, „en nu zal ik u nog meer vertellen. Ik weet, dat gij twee nachten geleden bij een zekeren Mr. Morton zijt geweest, — een juwelier — gij hadt een dievenlantaarn bij u — en waart bezig den winkel leeg te stelen. Bovendien kennen wij elkaar reeds uit New-York. Gij heet niet Toni, maar Marietta, en men zocht u in New-York wegens moord. Misschien herinnert gij u het lijk, dat in een vat werd verborgen en den blonden Oostenrijker — jammer dat Petrosino dood is. — Het zou hem genoeg doen, u eindelijk te leeren kennen, hoewel de zwarte Marietta is veranderd in een blonde Toni”.

Met oogen vol ontzetting staarde de ontmaskerde naar den heer tegenover haar; haar adem stakte en de zaal scheen met haar rond te draaien.

Zij wilde haar handen uit de zijne trekken. Maar tevergeefs. Zij werden als door schroeven vastgehouden en plotseling haalde Raffles uit zijn zak een paar handboeien, die hij in een oogwenk de dame aandeed.

„Stevige armbanden”, sprak hij op spottenden toon tot de half bewusteloze vrouw, „en volg mij nu, zonder veel opzien te verwekken, naar het bureau van het restaurant”.

De Groote Onbekende deelde den chef van de inrichting mede, dat hij een gevaarlijke misdadigster had moeten gevangen nemen en dat deze nu in het bureau moest worden opgesloten, totdat de detectives zouden zijn gekomen.

Daarop telefoneerde hij naar Scotland Yard en liet zich met detective Marholm verbinden.

„Kom dadelijk naar het Italiaansche restaurant in de Oxfordstreet om de daar in het bureau opgesloten Camorriste af te halen”.

„Heb ik de eer met Raffles te spreken?” vroeg Marholm.

„Jawel, mijn waarde”, lachte deze, „ik zie wel, dat wij goede kennissen zijm. Verzuim vooral niet, om dadelijk te komen”.

„Dadelijk!” beloofde Marholm.

De Groote Onbekende ging in de zaal terug, om graaf Albergo te wachten.

Deze liep reeds zoekend langs de tafeltjes.

Raffles riep een kellner, gaf dezen een goede fooi en sprak:

„Deel dien heer, die daar langs de tafeltjes loopt, mede, dat de dame, die hij zoekt, Miss Toni, naar Dr. Sabatini is gegaan. Hij wordt verzocht, haar daar af te halen. Maar zeg niet, dat ik u deze boodschap gaf”.

De kellner, die in dit restaurant der demi-monde aan dergelijke dingen gewend was, glimlachte bescheiden en snelde naar graaf Albergo.

De Groote Onbekende zag, dat deze eerst ongeloovig het hoofd schudde, en daarna de zaal verliet.

Dadelijk volgde Raffles hem, want hij wilde weten, waar de woning van dr. Sabatini was en in een huurrijtuig volgde hij de equipage van den graaf.

Zonder te vermoeden, dat men hem volgde, had de graaf het rijtuig in de nabijheid van de woning van den „Bloeddorstige” verlaten. Het laatste eindje ging hij te voet.

Als een schaduw sloop Raffles in de donkere straat den Italiaan na en een zegevierend lachje gleed over zijn gelaat, toen hij den graaf de stoeptreden van het huis van Dr. Sabatini zag beklimmen.

Dadelijk nadat Albergo was binnengegaan, haastte Raffles zich om het naambordje te gaan lezen.

„Het is mij gelukt!” fluisterde hij, en even onopgemerkt als hij gekomen was, verdween hij weer.

Intusschen had detective Marholm met een zijner collega's Miss Toni afgehaald en naar Scotland Yard vervoerd.

Zij werd in een bijzonder veilige cel opgesloten.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

BIJ DR. SABATINI.

De „Bloeddorstige” was stom van verbazing, toen graaf Albergo bij hem binnentrad en naar Miss Toni vroeg.

„Gij zijt krankzinnig”, antwoordde hij. „Miss Toni is niet hier. Spoed u terug naar het restaurant en tracht door middel van een flinke fooi van den kellner te weten te komen, wie hem die boodschap opdroeg. Breng mij het antwoord.”

Toen graaf Albergo het huis verliet, zag hij niet, dat een donkere gedaante, die in een diepe portiek stond, hem nakeek totdat hij uit het gezicht was verdwenen.

Kort daarop verliet Raffles de portiek. Hij nam in een der nabijgelegen straten een auto en liet zich naar de woning van dr. Sabatini brengen.

Voor het huis liet hij de auto wachten en hij belde. Toen hem geopend werd, sprak hij:

„Ik ben de magistraatsbeambte Tyler en kom op aanbeveling van graaf Albergo, dien ik zooeven sprak. Ik zoek een dokter voor mijn doodzieke vrouw. Zeg den dokter, dat ik met een auto op hem wacht.”

Er verliep eenigen tijd voordat de vrouw hem kwam vertellen, dat dr. Sabatini te vermoeid was om nog te kunnen uitgaan.

„Ga nog eens terug”, sprak Raffles, „en zeg hem, dat graaf Albergo een goed vriend van mij is en mij bij den dokter aanbeveelt.”

Hij gaf het mopperende oudje een geldstuk en deze ging weer naar den dokter terug. Reeds twee minuten later meldde zij:

„Hij komt.”

Raffles stond bij de auto te wachten.

„Dr. Sabatini?” vroeg hij op zeer beleefden toon, terwijl hij zijn hoed afnam.

De „Bloeddorstige” keek Raffles met scherpe blikken aan, maar bij het onzekere licht van de straatlantaarns kon hij hem niet nauwkeurig onderscheiden.

„Is uw vrouw ziek?” vroeg hij bij het instappen.

„Ja, dokter”, antwoordde Raffles, hem volgende, „zij heeft hooge koorts, ijlt en ik ben zeer bang voor haar leven.”

De auto reed met volle snelheid. De chauffeur had een groote fooi gekregen en het adres, dat Raffles hem had opgegeven als einddoel van den tocht, was de villa in Regent-Park.

„Kent gij graaf Albergo?” vroeg dr. Sabatini.

„Gij kwaamt bij mij op zijn aanbeveling, nietwaar?”

„Ja”, antwoordde Raffles, „ik ken hem zeer goed en hoop, hem dezen grooten dienst te kunnen vergelden. Hij noemde mij u als zeer bekwaam.”

Raffles zag, dat dr. Sabatini wantrouwende blikken door het raampje wierp.

„Het is een flinke weg, dien wij afleggen. Zijn wij hier niet in Regent-Park?” vroeg de dokter toen eindelijk de auto voor het huis van Raffles stilhield.

„Nee”, antwoordde de ander, „hier is Windsor-Park.”

„Dien naam ken ik niet”, antwoordde dr. Sabatini, „maar ik verlaat mijn huis zelden.”

Zij verlieten samen de auto en Raffles opende het ijzeren hek.

Dr. Sabatini bleef wantrouwig staan.

„Het gebouw is volkomen donker”, sprak hij.

„Onze kamers liggen aan den anderen kant”, verzekerde Raffles hem, de deur openend. Dadelijk draaide hij de electricische lichten aan.

„Mag ik u verzoeken, mij langs deze trap te volgen?” vroeg Raffles.

Eenige oogenblikken later stond de „Bloeddorstige” in de studeerkamer van Raffles en deze bood hem een fauteuil bij den haard aan.

„Gij moet mij een oogenblik verontschuldigen”, sprak hij tot dr. Sabatini, „ik zal mijn vrouw van uw komst op de hoogte brengen.”

Raffles verliet de kamer en dr. Sabatini keek vol verbazing naar een mooie staande klok. Waar had hij die klok ook weer gezien?

Plotseling maakte een vreeselijke gedachte zich van hem meester. Was deze klok niet, maanden geleden, in alle couranten afgebeeld geweest als meesterstuk van Raffles?

Het koude angstzweet kwam op zijn voorhoofd. —

Was hij hier in de woning van den meesterdief? —

Hield men hem hier gevangen? —

Tevergeefs trachtte hij zichzelf gerust te stellen met de overtuigende gedachte, dat Raffles immers dood was.

Daar werd de deur der kamer geopend.

Verschrikt wendde de „Bloeddorstige” zijn hoofd naar die richting en — als versteend, met wijdgeopenden mond en uitpuilende oogen — keek hij naar de elegante, slanke gestalte van Raffles.

Met een spottend lachje naderde deze. Hij hield een revolver in de rechterhand, in de linker een paar stalen boeien, zooals Scotland Yard die gebruikte.

Dr. Sabatini wilde schreeuwen, maar angst en vrees snoerde zijn keel toe. Hij kon geen enkel geluid geven.

„Het doet mij genoegen, u zoo kort na mijn dood bij mij te zien”, sprak Raffles, „en ik ben zoo vrij u daarom een geschenk aan te bieden. Geef mij uw handen en neem het in ontvangst, dr. Sabatini. Maak geen enkele andere beweging, mijn Browningpistool heeft de eigenaardigheid, zelfs een spijkerkop te raken.”

Dr. Sabatini waagde het niet, zich te verzetten. Raffles legde de boeien om zijn bevende handen en liet de stalen sloten met een knal dichtspringen.

Daarop ging Raffles tegenover den dokter zitten en stak een sigarette aan.

„De ontploffing gelukte uitstekend”, zoo begon hij op gezelligen conversatietoon, „men kon het twee mijlen ver hooren en niemand vermoedde, dat er eigenlijk alleen om mij zooveel lawaai werd gemaakt.

Maar ik zie, dat uw voeten sidderen, alsof gij koorts hadt. Ik bezit daarvoor een goed geneesmiddel. Kijk eens hier” — hij haalde een tweede paar boeien uit zijn zak te voorschijn en deed ook die den angstigen dr. Sabatini aan, zoodat deze nu aan handen en voeten geboeid in zijn stoel zat.

„Wat wilt gij met mij doen?” sprak hij met heesche stem.

„Wat men doet met een dollen hond of met een roofzuchtigen tijger”, antwoordde Raffles, „en sta mij nu toe, dat ik u uw dubbelganger voorstel.”

Hij verdween in zijn kleedkamer en veranderde daar zichzelf, met behulp van was, verf, een grijzen baard en pruik in een frappant gelijkend evenbeeld van dr. Sabatini.

Deze meende een geestverschijning te zien, toen Raffles in de studeerkamer terugkwam.

De Groote Onbekende lachte en, terwijl hij dr. Sabatini's overjas en hoed nam, sprak hij:

„Ziet gij, dat is kunst! Een kunst, waarvan ik aanhanger ben. Uw bedrijf, dokter, het scheermes en het halsafsnijden, is een ellendig en gemeen werkje. En nu zal ik uw zakken inspecteeren.”

„Laat mij heengaan”, smeekte dr. Sabatini, „ik bied u een vorstelijk vermogen aan.”

„Dat bezit ik al”, lachte Raffles, terwijl hij uit een der broekzakken van den dokter diens brandkast-sleutel te voorschijn haalde, „ik zal het geld van uw slachtoffers aan allerlei weldadigheids-instellingen aanbieden. En nu, vaarwel. Ik zal een cel voor u bestellen in de Old Bailay-gevangenis.

Slaap wel!”

„Erbarming!” kermde het opperhoofd der moordenaars.

Raffles ging, zonder te antwoorden, heen.

Beneden in de vestibule draaide hij het elektrische

licht uit, hij sloot de voordeur achter zich dicht en nam plaats in de auto.

„Terug!” beval hij en met razende snelheid verdween de auto.

„Mijnheer is lang weggebleven”, sprak de oude huisbewaarster tot hem, „graaf Albergo wacht boven in de voorkamer.”

Lord Lister, die precies de gewone manier van doen van den „Bloeddorstige” nabootste, mompelde een paar onverstaanbare woorden in zijn grijzen baard en ging naar boven.

Hij had, bij het wachten op den dokter, nauwkeurig gadegeslagen hoe de ligging van diens kamers was. De mat verlichte vensters hadden het hem verraden.

Nu moest hij van graaf Albergo zien af te komen.

Toen deze den vermeenden dr. Sabatini zag binnenkomen, riep hij uit:

„Meester, Miss Toni is gevangen genomen!”

„Ik weet het!” antwoordde Raffles.

„Wat moet ik doen? De makkers wachten in het restaurant Umberto in Eastend op uw bevelen.”

„Ik heb hier een sleutel”, sprak Raffles, zijn eigen huissleutel te voorschijn halend, „die past op het huis van Raffles, Regent Park. Neem morgenvroeg een wagen — een gesloten meubelwagen — en zorg ervoor, dat verscheiden der onzen zich als behangersknechts verkleeden. In dien wagen moet de brandkast en alle kostbaarheden van dien speurhond worden geladen. Breng echter alles hierheen. Wij willen de erfenis van dien man in bezit nemen.

Zorg ervoor, om tien uur daar te zijn. Ik zal eveneens komen. Wij kunnen ongestoord werken; niemand woont in het huis.

En laat mij nu rusten, ik ben vermoeid.”

Graaf Albergo maakte een onderdanige buiging en kuste de hand van Raffles, waaraan de kostbare diamant schitterde, welke hij den dokter had afgenomen.

Zoodra de graaf was heengegaan, trad Raffles de studeerkamer van Dr. Sabatini binnen, waar hij zijn werk begon.

In de brandkast, welke hij allereerst opende, ont-

dekte hij een vermogen van bijna twee millioen pond sterling in allerlei papieren van waarde.

Hij vulde een grooten koffer, dien hij daar zag staan, met het geld en begon daarna de schrijftafel door te zoeken.

Daar vond hij al dadelijk een keurig bijgehouden register, vermeldende de slachtoffers, die op bevel van den „Bloeddorstige” door de Zwarte Hand waren vermoord.

Maar — wat van nog veel grooter waarde was — de lijst der leden van de Zwarte Hand.

Dat was het, wat hij zocht.

Nu begaf hij zich naar de vestibule, waar de huisbewaarster op zijn bevelen scheen te wachten.

Hij riep haar in het Italiaansch toe:

„Zorg dadelijk voor een rijtuig!”

„Een rijtuig? — Nu, in den nacht?” vroeg de oude vrouw verbaasd.

„Dadelijk!” beval Raffles, en hij wachtte, tot zij het huis verliet.

Het duurde een half uur, eer een rijtuig voor het huis stilhield.

Raffles liet den koetsier in huis komen en deze moest den zoo waardevollen koffer uit de studeerkamer naar het rijtuig dragen.

Daarop volgde Raffles, die tot de huishoudster sprak:

„Niemand mag weten, dat ik op reis ga. Ik ben morgenavond terug”.

De oude kuste zijn handen en sloot de deur achter hem.

Raffles riep den koetsier toe: „Hotel Cecil!” en hij reed weg met de millioenen der Camorra.

Charly Brand was verbaasd toen hij tegen drie uur des nachts werd gewekt en Raffles zijn kamer binnentrad. Twee huisknechts volgden met den koffer.

„Daar ben ik, mijn jongen,” lachte Lister, nadat de knechts waren heengegaan, „en ik breng de krijgs-

kas der Camorra mee. Het is de moeite waard, hoor!

Nu wil ik een cigarette gaan rooken en een nachtelijk kop thee drinken.

Daarop laat ik mij telefonisch verbinden met Scotland Yard, en zal ik onzen vriend Baxter een roemvol werk geven. Hij kan morgen ten uitvoer brengen, wat nog geen enkelen ambtenaar van politie is gelukt: De Zwarte Hand onschadelijk maken”.

Detective Marholm was aan de telefoon, toen Raffles Scotland Yard opriep. Hij herkende de stem en sprak:

„Hallo, Lord Lister, is er vandaag nog meer te doen? Het is al vrij laat!”

„Voor ons beroep de beste tijd”, schertste Raffles door de telefoon, „de burgers slapen en slechts de dieven en detectives zijn wakker. Ik heb veel werk voor u. Gij kunt morgen om 10 uur in mijn oude woning het opperhoofd van de Zwarte Hand geboeid in ontvangst nemen en een half dozijn zijner medemoordenaars daarenboven.

Zij komen, verkleed als behangers, om mijne woning leeg te plunderen.”

„Allright!” antwoordde detective Marholm, „ik zal zorgen dat alles in orde is.” En in stilte wenschte Marholm Raffles te zijn.

Den volgenden dag schreeuwden de courantenjongens luid het sensatiebericht uit, omtrent het laatste meesterstuk van Raffles tegen de Camorra of Zwarte Hand.

Dr. Sabatini en vele zijner handlangers eindigden hun leven aan de galg.

Voordat de „Bloeddorstige” aan de galg hing, ontving hij van een onbekenden afzender een courant. Hierin stond met vette letters het volgende berichtje:

„Raffles schenkt twee millioen pond aan de weeshuizen van Londen! Een koninklijke gift!”

„Ten koste van mij!” mompelde Dr. Sabatini, „vervloekt!” —

Het volgend nummer (21) zal bevatten:

„Onder de puinhoopen van Messina”.

Belooning: 1000 pond sterling.

Wie
kent
hem?

Dat vraagt men in
Scotland Yard!

Wie
heeft hem
gezien?

Dat vraagt heel Londen!

Lord Lister genaamd John C. Raffles, de geniaalste aller dieven

brenkt alle gemoederen in beweging, is de schrik van woekeraars en geldschieters; ontrooft hun door zijn listen hunne bezittingen, waarmede hij belaagde onschuld beschermt en behoeftigen ondersteunt.

Man van eer in alle opzichten

spant hij wet en gerecht menigen strik en heeft steeds de voorvechters van edele levensbeschouwing op zijn hand, nl. allen, die ervan overtuigd zijn, dat:

Ongestraft veel misstanden, door de wet beschermd, blijven voortwoekeren.

Men leze, hoe alles in het werk wordt gesteld, Lord Lister, genaamd John C. Raffles, den geniaalsten aller dieven, te vatten!

WARRANT OF ARREST.

Be it known unto all men by these presents that we hereby charge and warrant the apprehension of the man described as under:

DESCRIPTION:

Name: Lord Edward Lister, alias John C. Sinclair.
Age: 32 to 35 years.
Height: 5 feet nine inches.
Weight: 176 pounds.
Figure: Tall.
Complexion: Dark.
Hair: Black.
Beard: A slight moustache.
Eyes: Black.
Language: English, French, German,
[Russian, etc.]

Special notes: The man poses as a gentleman of great distinction. Adopts a new role every other day. Wears an eyeglass. Always accompanied by a young man — name unknown.

Charged with robbery.

A reward of 1000 pounds sterling will be paid for the arrest of this man.

Headquarters — Scotland Yard.

London, 1st October 1908.

Police Inspector,
Horny.

Vertaling:

Bevel tot aanhouding.

Wij verzoeken de aanhouding van den man, wiens beschrijving hier volgt:

Beschrijving:

Naam: Lord Edward Lister,
genaamd John C. Raffles.
Leeftijd: 32—35 jaar.
Lengte: ongeveer 1,76 meter
Gewicht: 80 kilo.
Gestalte: slank.
Gelaatskleur: donker.
Haar: zwart.
Baardgroei: kleine snor.
Oogen: zwart.
Spreekt Engelsch, Fransch, Duitsch, Russisch
enz. enz.

Bijzondere kenteekenen: Het optreden van den man kenmerkt zich door bijzonder goede manieren. Telkens een ander uiterlijk. Draagt een monocle. Is in gezelschap van een jongeman, wiens naam onbekend.

Moet worden aangehouden als dief. Voor zijn aanhouding betalen wij een prijs van 1000 pond sterling.

Het Hoofdbureau van Politie Scotland-Yard.

Londen, 1. Oktober 1908.

Inspekteur van Politie
(get.) Horny.

Roman-Boekhandel voorheen **A. Eichler**
Singel 236 — Amsterdam.